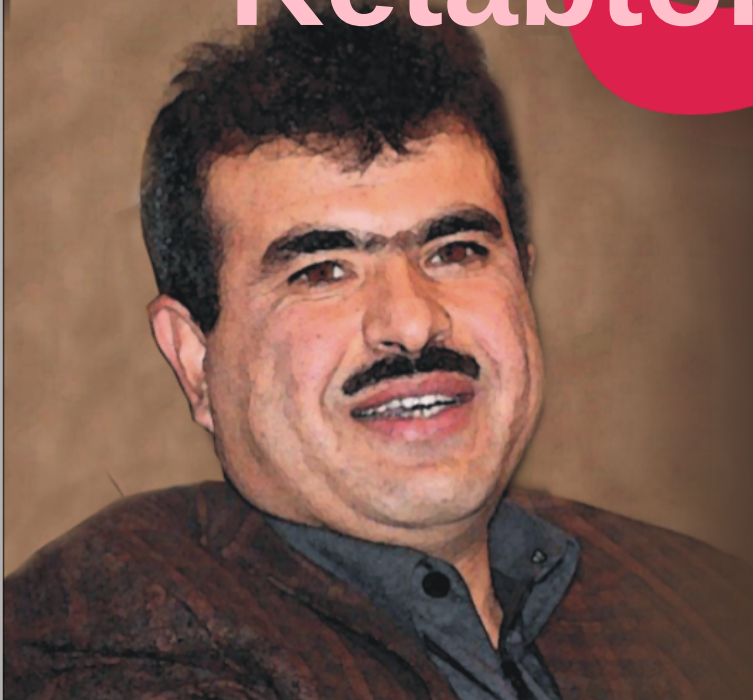




اووم سرود

کتاب غوغی

Ketabton.com



عبدالغفور لیوال

کلفوتی ته اووم سرود

(شعري ټولگه)

ليکوال:

عبدالغفور لېوال

۱۳۹۴ ل کال



کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: گلغوتۍ ته اووم سرود

ليکوال: عبدالغفور لېوال

خپړوندى: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي خانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

دیزاین: ضياء ساپی

پښتۍ دیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحريك د خپرونو لړ: (۷۹)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريك سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

ڊالی

هغې ته،

چې لاهم زما "ټوله شاعري" ده!

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

ژوند ښکلی دی!

گلغوتی و غورېده او زه ايله پوه شوم، چې (ژوند ښکلی دی!).

ځینې یاران راڅخه وپوښتي: ایا ریښتیا ژوند ښکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې دلوگیو،
لښو، زگیرو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو
ژوند څنگه ښکلی وي؟

زه وځاندم او همدومره ورته ووايم: تاسو دخپلې گلغوتۍ خدا او
غورېدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه گلغوتی؟ کومه خدا؟

هو موږ همداسې یو، د اور او لښو په چم کې نو د گلغوتۍ خدا له
کومه شي؟ موږ خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خوماته، هو! ما
نېکمرغه ته گلغوتی وځنډل او زه یې دې باورته ورسولم، چې:
(ژوند ښکلی دی!)

زه د ژوند د ښکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې د ژوند ښکلا
ورښووله، ما ویل دا غمځپلې دا ژوند رڼلی، دا لښو سیزلي او دا
زخمونو دردولي به هم د ژوند ښکلا ته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

گلغوتی خندا وروښیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند ښکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د زمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند ښکلی دی!) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند ښکلا وژباړم...

... او گلغوتی لا ماته په تمه وه، زما انتظار یې کاوه، ماویل: دا دی در وزگار یېرم او له خندا څخه دې ځانته د ژوند سیوری جوړوم، له شونډو دې د ښکلا خوند زبېښم او له عطرو دې دروځ تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم: (ژوند ښکلی دی!) نور نو بېرته گلغوتی ته ورگرځم... خو چې شاته مې کتل: گلغوتی تللې وه.

گلغوتی چېرته لرې په خپل یوازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه؟ شبنم که عطروړینې وږمې؟ خدايزه څه به پرې راغلي وو؟

هو! گلغوتی تللې وه، له مانه مروړه تللې وه، تردې انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژپلي یې وو او ژپلي یې وو...

زه لا لگیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند ښکلی دی!) ما د ژوند الهام دهغې گلغوتی له خندا او ښکلا څخه اخیسته، چې هغه نوره نه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه یې زړه صبر کړی و، نه نه، توبه! زړه یې نو چېرته صبر کړی و؟ دهغې خوله مانه زړه نه صبریدي، خو هسې یې په زړه د صبر ډبره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

چا لیدلې وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، ښکلا یې خزان شوې وه او
نوره نو هغه مسته او په زلما کې گلغوتی نه وه...

زما پر شونډو د: (ژوند ښکلی دی!) نغمې لا سندرو ته ښکلا ښېله،
چې پام مې شو، گلغوتی نور نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه
او چېرته، څنگه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندرو کې د گلغوتی د خندا، ښکلا، زلما او
مستی ښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند ښکلی دی!)
د خلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړاوې کېدل،
خو ما په خپلو سترگو کې داوښکو د باران تر شا لیدل چې گلغوتی نه
شته، گلغوتی تللې ده.

زما سندري هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو، زما
په ترانو کې د گلغوتی د بېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې
د گلغوتی یادونو ښې پیل کړې او خلکو لا د ژوند د ښکلا تفسیر
غوښتنه...

اه! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي! یوه خوا غمجن خلک
او بله خوا د گلغوتی بېلتون!

ما د گلغوتی یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې
سندري کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې
ورته وکړلې، خو ځلې مې ورغې کړل:

اهای! گلغوتی!

ای د ښکلا او خندا نښې !

ای زما ټولې مینې ! راوگرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د گلغوتی هېڅ غږ بېرته رانه غی. یوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانگې کولې او چينغې یې وهلې ، گلغوتی نه وه.

ما خپلې ساندې ، چينغې ، دردونه سريوځای کړل ، د ژوند د ښکلا تفسیرونه مې راټول کړل ، د گلغوتی د ښایست ستاینې مې وپیيلې او دهغې د خندا ، عطرو او مستی په تار کې مې هار کړلې. د غمونو ، بېلتانه ، ښکلاوو ، مستیو ، عطرونو ، زخمونو ، خنداگانو او یادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولگه (گلغوتی ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستاسو په یاد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ویلي وو: ولاړ شئ او هغې ته ووايئ چې: ((ته زما ټوله شاعري یې !!))

نه پوهیږم ، هغې خوږې رسوایی څه پېښ کړل؟ گلغوتی زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو گلغوتی اوس تللې ده او زه د ژوند د ښکلا د تفسیر او په هغې پسې د ساندو او ژړا په برید کې لا ژوندی یم ، شاعري کوم ، ترانې وایم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما گلغوتی تللې ده ، هغه بېرته نه راگرځي ، هغه مروړه ده او د تل لپاره یې زه پریښی یم. لاهم باور لرم چې هېر کړی یې نه یم ، لایې په یاد یم ، لاهم زما لپاره خاندې او زما په نامه ښکلا او عطر ښندي ، زه

د گلغوتی عطر او خواږه په خوب وینم، ځکه خو باور لرم، چې لایې
نه یم هېر کړی او لایې په یاد یم. زه سوزم، ځورېږم، په گلغوتی پسې
خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند بنکلی دی !

درناوی او مینه !

لېوال

د کب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل- کرغه

استازی

مکه

سپېڅلې شوه، رڼا شوه

يوه سپينه رڼا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا؟

مانا، چې سوله دې پرتاوي مې!

استازي پل کېښود د عرش له نوره.

استازي راغی، چې د ژوند زیری پر خلکو وکړي

استازي هغه، په ژوندوني، څښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته ګوته نیسي

خدای نه استازی غواري.
استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پیدا کړي
استازي غږ وکړ: مه!
((دغه وړې نجونې په کومه گناه ووژل شوې؟))
استازی ښکلی و
استازی سترو
استازي (اقرأ) وویل
استازي ټول انسانیت ته دلو ستلو سمندر ویاښه
او مکه
ښکلی شوه، رڼا شوه یوه سپینه رڼا
استازي لمر په زړه کې راوړ
او سپوږمۍ ورته په ملا نیمه شوه
استازي مینه راوړه
استازي سوله راوړه.
استازي وویل: پناه غواړم له هغې کرکې

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه .
استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ
استازي لوړه پرزیتون یاده کړه
استازي شین فصل د ژوند وکاره
لکه مکې ته پاس دستور و سلام
استازي یوبل ته (سلام) راوړ
استازي موږ ته خوږ اسلام راوړ .

۱۳۹۴ د جدي لومړۍ ، د میلاد مبارکه شپه

پایزب

د سپوږمۍ هار نه شپه دې په یاد پري ؟
چې موسترگې وې اسمان کې سرگردانه
تا وېل : ستا اوزما ستوري لټومه
چې د بخت پر منارو یې کړم روښانه

شرهار ته داوبو چې نخېدلې
ستاد زلفو سلسلې په مکیزونو
د سپوږمۍ رڼا ته سیوري دېنو وو
چې پرسپین بارخو لویدل په تیند کونو

دواړه ناست وو پر دېره ، پښې اوبو کې
خپې غلې غلې راغلې ستا ښکلاته
ستا وروړو خبرو ته یې غوږ و
خو زرين کبان راټول وو زموږ خواته

په شوخی شوخی مې پښو تراو بولاندې
شرنگولي ستا پایزېب کې وړې پانې
چې ناخاپه د زنځیر کې شوه خلاصه
پایزېب ډوب شو په اوبو کې خانګې وانګې

له موسکا سره دې ګډه غوسه ګل شوه
مادې ولیده ګیله د سپوږمۍ ځل ته
چې پایزېب مې را پیدا کړه په چینه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپینو شګو تل ته

ما چې لاس د چینې کومي ته وراوږد کړ
طلایي ماهیان په منډه منډه ولاړل
په څپو کې د سپوږمۍ رڼا شوه ږنګه
او د ستورو تصویرونه لاس ته راغلل

ستا پایزیب می سپینو شگو کی ونه موند
زرزري کبانو ، خدايزده چپرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمۍ ته ځلېدله
زه ولاړوم ملامت پر غاړه پېړی

تا په تورو تورو سترگو ویرولم
د خوږې شوخی په نازدې ځورولم
چې یو دم شوې په کټ کټ خندا راما ته
دلآمده لاس په اوږو دې وویشتلم

وېل دې: څه سرنه دې څار زما پایزیب شه
د سپوږمۍ همدغې شپې ته دې یادگاروي
نښاپیړیو داو بو ته به یې پرېږدو
دزري کبانو تاج ته به په کاروي

چې رڼا شوه ، په چینه کې یې بیا گوره
زه به گرځم ترهغو ، یوه پایزېب کې
چې موندلې دې وي ورکه په اوبو کې
چې راوړې دې جوړه وي په خپل جېب کې

هغه شپه چې راروان ووله چينې نه
ستا يوه پایزېب شرنگا شرنگا کوله
د سپوږمۍ ها سپینو سپینو پلوشوته
ستا خوږې خوږې موسکا خلا کوله

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خو چينې نه تلایي کبان اوس تللي
دخپو خاموشه غږ ته شپه یوازې
مرجانونه د خندا دې ترې هېر شوي

زه یوازې ، ته یوازې ، ژوند نیمګړی
دیوه پایزېب شرنگا په خوب ویده ده
هره ورځ د چینو شګې لټومه
ستا پایزېب ته مې لاوس هم تلو سه ده

خو زنجیره مې چینو کې دي موندلي
خدا یزده کوم یو یې جوړه ستاد پایزېب دی
چې درځم به ، اوستا ورکه به دروړمه
لاتراوسه مې تش تور ساتلی جېب دی

خو ته نه یې ، شپې تیارې دي ، چینې ګونګې
زرزري کبان پټ شوي په تورتم کې
زه موندلیو زنجیرونو ته زنگیږم
دیوه پایزېب شرنگ نه شته په دې چم کې

۱۳۹۳ - وږی - ۱۲

خریکه

هره ساه مې زړه نه راچارپېره شې
ووايه ، نو څنگه به مې هېره شې

زه يې تېروم ، مگر تېرېږي نه
ژوند درته ولاړ دی ، چې پرې تېره شې

اوس مې هم په زړه کې لکه څرېکه يې
غم چې شي ژور ، ته رابرسېره شې

زه يم مات ساغراوته دمې نشه
خومره چې زړېږم ، هومره ډېره شې

زړه ، لکه يوسف ، لا په بازار کې دی
راشه ! خريدارو کې به شمېره شې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

د تیاري او نور گرداو

ارامه کپنه

هېڅ مه وایه

ژاړه مه، سترگې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غواړم باور وکړم، چې خوب نه وینم

+++

پرېږده چې سترگو ته دې مخامخ په ځیر وگورم

هېڅ په کې نه دي بدل

بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوي ځای تش دی

یوه مرموزه خواشیني په کې خپې خپې ښکلا ویشي

+++

په تورو زلفوکې دې تارتار حنايي کړښې...

پوهیږمه دڅه نښې دي
هیڅ پسې مه گرځه ، ژوندون بس همدغه شیبه دی
پرانتگو دې هم داوښکو دتڼاکو پښو پلونه وینم
شونډې دي لاهم دگلاب ترپاهو نرمې ښکاري
هیڅ مه وایه

خیر دی ، بس یو څو شیبې ارامه کینه
لاهم حیران یم ، چې داته یې ؟

که په خوب دې وینم ؟
لاهم چې موسکه شې

پرمخ دې

دغوتی په څېر دسیوري او رڼا ترمنځ گرد او جوړ شي
داسې تصویرمې لاهم وژني ، زړه مې وتخنوي
نه ، ته په وینه مخامخ ناسته یې
پام !

گیلې پرېږده ! خیر دی هېڅ مه وایه

غوارم باور و کرم چي خوب نه وينم
غوارم داو منم چي بخت مي وينس دی
او بد مرغی مړه شوې ...
هو !

ته په ارامه کينه
هېڅ مه وايه
ژاړه مه ، سترگې دې هم مه رپوه
ته مي کلونه وروسته
هاغسې ښکلې مخامخ ناسته يې
غوارم باور و کرم ، چي خوب نه وينم

۱۳۹۲ - اسد - ۳

اور، شپه او مساپر

لامې په ذهن کې بلېږې داسې
لکه د تورې شپې په غېږ کې د بيابان لمبه
چې له يو تللي مساپر هېره شي
مساپر يخ وهلی ،
مساپر لار نه ويني
شاته د اور وروستی لمبه ځلېږي:
راشه چې تود دې کړمه
راشه رڼا در کړمه ، ودې سپرم
بېرته راوگرځه ، تياره ده ، شپه ده
راشه يخني ده ، مرگ دی
مساپر ژاړي ، مساپر وړاندې ځي
مساپر اور نه تښتي
مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلای

مساپرا ورته شا کره
مساپر مرگ ته مخامخ ولاړدی
اور ته چې گوري
د لمبې ځلايې سترگو کې د اوبنکو خاڅکي لا ځلوي
ستا تصويرونه مې په اوبنکو کې همدا سې پټ دي
تا ته مې شاده او مرگي ته مخه
د ژوند سره تياره لا پای نه لري
زه، لالهانده مساپر د ژوند په لويه بيدا
ته مې د ذهن تورو شپو کې شاته پاتې لمبه
چې نه دې وړای
نه پرېښودلای شمه.

۱۳۹۲ د چنگاښ يوولسمه شپه

باد

باد

ډيوه ووژله

خو ستا تصوير پاتې شو

لاپه تياره کې دې هم سترگونه ښکلا وريده

باد

د کړکۍ له گڼولو نه ستومانه،

پر خپل ځان راتاوشو

او په چوپتيا کې مې ايله

ستاد خوږو شونډو کیسه ولوسته

باد

دباران پاسته گامونه تېز کړل

ماویل

دونو د پېغلوتو خانگو شنه گریوان ته لاس اچوي

دباران شرک نه دې ساره وشول

په متو کې مې پټه شولې

باد

ستاد غیږې عطرو مست کړ

دنارنجو د غوتیو په غومبورو یې غاښ ولگاوه

لمده چو غکه ترچې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ما پرې نه ښوده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

بیگاه مې ټول ماښام د باد شوخي ته مخ ونيوه
چې ستا پرتن باندې لامده کمیږي ته لارونه کړي
باد

چې تر تا ، زه را چاپېرولیدم
غریب
ستومانه ، لالهانده په ځنگله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملگري

بېگه مې تا پسې ژړل،

چې مې له سترگو څاڅکي څاڅکي شراب

وڅڅېدل

زه ((بد)) یم

خومره مې وژړل چې وپوهېدم

زه ((بد)) یم

هره ورځ غواړم چې ستا غږ واوړم

هره ورځ غواړم تا ته ووايم ،

چې خومره مې په زړه وریږې ،

هره ورخ غواړم درته ووايم خپه يم خپه
هره ورخ غواړم يوه داسې بهانه پيدا کړم،
چې بس تا ووينمه

که ته غوسه شې او که هرڅه وشي
مگر چې ودې گورم.

خوهره ورخ خپل دغه تريخ انتظار
دخو ترخو خاڅکو په اورو مينځم

او تا پرې نه خبروم
ځکه له ډيرې ژړا وروسته پوه شوم

زه ((بد)) يم

بد

لکه له سترگو خڅيدلی د شرابو

خاڅکی

۲۲ ليندۍ ۱۳۹۰

برزخ

ستاد یادونو

او هېرولو ترمنځ

په برزخ کې

ژوند داسې دی ،

لکه یوه وچه پانه

چې له خانګې راپریوځي

د باد پراوړو

او لا پرزمکه ماته شوې نه وي .

۱۳۹۱ غبرګولی

رنگ

یومازیگردې زلفې،
داسې پر لوڅو ولیو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو خپې
د سپوږمۍ له وړانگو سره ګلې شي.

۱۳۹۱ غبرګولی

برزخ

اوس هم

هرمازيگر ستا دشونډ و خوند

او د غيږې عطر

ما

له ستومانۍ ژغوري

هغو کلونو ، عادت کړی يم .

۱۳۹۱ غبرگولی

بېټ نیکه

ټک ، ټک ، ټک

ستومانه غږ

د بېټ نیکه د ماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې د لوگیو تورماران پاخیږي

لمر ، دود غږن ، لکه له سرو سکرو ټو وټې سک

باد په خوني سترگو راغلی ، هديره کې ګډ دی

باد وږی، تږی د کوم سوي وړبل وږم بوږبوکی ته سپاري
اود یوازې اوراخیستې ونې تورې خانگې ،
لاخر اسمان ته په دعا پورته دي
چوپتیا سندرې وایي
نیکه دلرې زمانې
دغرو له شانه راځي
سترې ستومانه راځي،
هغه خپل لاس
پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،
خو هېڅوک نشته
ان
یو ژوندی سیوری هم نه ښورېږي ،
اود نیکه سترگې پوښتنې کوي:
((لویه خدایه ، لویه خدایه !
ستا په مېنه په هرځایه ...

... دلته دي دغرو لمنې
زمونږ کيږدی خو پکې نشته ؟
داوگړي چيرې تللي ؟
لويه خدايه لويه خدايه !!
بيټ نيکه غوږ نيولی
چوپتيا سندرې وايي
يوازې باد ته دايرو ډمې په کرکه ناڅي
په دې چوپتيا کې
يوناڅاپه له کوم لوري دآسونو دپنبو آواز
په نيکه خوږ لگيږي:
(خوک به وي ؟)
په مهربانه نظر ځير شو دافق لوري ته:
(آه)

احمد دی، زما سرلوړی بچی

زما دستري پښتونخواه شهنشاہ
له خپل وياړلي لوی لښکر سره به چيرې درومي ،
چې لږ ترې وپوښتم ؛ زما دستر تېر کډه په کومه تللې ؟
آسونه خغلي
ليونې آسونه
آسونه باد سره همزولي ،
خونړو سترگو نه اور بادوي
خو تر آسونو مخکې
يو خوتورسري ، ماشومان ، بوډاگان
په بېله پښو
کله راوپرځي او بيرته هسک شي
سپاره په تورو ورنه وريبي بير سرونه
اوزمکه ژر له تندې وزغمي ماشومې وينې
نيکه حيران پاتې دی
څوک ، ولې ، چا ... ؟

او دیوازي اوراخیستی ونې تورې خانگې
لکه دعا چې کوي:

بابا ! داگرده ستا سکه بچي وو

خوک په آسونو سواره

او خوک ترمخه دمرگي پر مزله

یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خپله

او س ستر احمد نشته ،

همدا دي ستا دکور وگري ...

نه ! نه !

نیکه ، پرزمکه او بنکې وپاشلې

که خاوره تېرې وي ، دا او بنکې یې ((دمور شیدې سه !))

زما دبچو وینې دې بېرته راکړي .

هاغه دی زما دننگیالي هوتک دتورې آواز

ورځم لمن یې نیسم

زویه !

له ورونو نه دې ورونه بچ کړه
د تورو لاستي مات کړه
هله ميرويسه زويه ...
خو د يوازې اوراخيستي ونې تورې خانگې
لکه دعا چې کوي:
نه بابا داسې نده
دا دهوټک د تورې غرندي ، داستا لمسي دي
چې يوله بل څخه ورميږ پرې کوي
يوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي
بل د پرنگ له ابليسانو نه سبق ويلى
يو له عربو نه کڅوړه پرشا
بل د ترخو پاتيو ديگ ته ناست دى
خپل بچي وژني د آجوج او د ما جوج په نامه ...
نه ! نه !

نيکه دخپلې شملې څنډه تر غاښونو لاندې ونيوله

زما بچو باندې بي ڪوڊي ڪري
زما بچي ويده دي
هاغه دي زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دي
ورخم ، چي وينس بي ڪري ، كتاب ور ڪري
ددې دنيا له رنځاگانو نه يوباب ور ڪري ...
خو ديوازي اوراخيستي ونې تورې خانگې
لکه دعا چي کوي :
بابا ! امان ندي ، غازي دې ندي
هغه بي وخته لا دکفر په نامه شرلي
بابا ! مشال نشته رنځا بي نشته
دا خوبي ستا پر زړه مېنه باندې اور بل ڪري
چا ورته راوړل دگاوند له کوره تور لا سونه
ستا دکلا په برج بي اور پورې ڪړي
چي پرې الف او بي بيا ونه ليکي
ستا دخوږو لمسوپه لاس کي تختي وسوزيدې ..

نه ! نه !

لمسي مي څارشم

که دشيطان سترگې لمبې غواړي زما پر مېنه

زما هډو کو ته دې اور واچوي

خو زما د بنکلي ملالی ور بل ته اور مه نیسئ

زما د لمسو د کتابو بورجل ته اور مه نیسئ .

نیکه سلگۍ وهي

په ملا ماتیري

نیکه ، د سپینو وروځو لاندې ځلیدلې سترگې

د څر اسمان ټټر ته پورته کړلې

او دیوازې اوراخیستې ونې ډډ ته کیناست

بابا لاسونه د دعا اسمان ته لپه نیسي :

لویه خدایه ، لویه خدایه !

ستا په مېنه په هر ځایه

غرو لار دی درناوي کې

توله ژوي په زاري کې
دلته دي دغرو لمنې
زموږ کيږدی دي په اورسوي
پکې ډير کړې لويه خدايه
لوستي ، لوستي داوگړي
په سرونو کې يې پوهه
او په زړونو کې يې مينه
لويه خدايه لويه خدايه
دلته موږ باندې اوربل دی
تورلوگی دی تور بورجل دی
مېنه ستا کې موږ ميشته يو
بل دچا په مله تله نه يو
هسک او مزکه نغښته ستا ده
دمړو ، وده له تاده
داپالنه ستا ده خدايه

لویه خدایه لویه خدایه
پکې ډیر کړې لویه خدایه
لوستي، لوستي دا وگړي
په سرونو کې یې پوهه
او په زړونو کې یې مینه
لویه خدایه لویه خدایه.

۱۳۹۰ د کب درېیمه

کابل

ورکي سترگي

او له سترگو ورک سړی

له ډيرې تندې مې ستومانه بدن خړيکې وهي
او له پڼو نه مې دوينو خاڅکي کرښه کرښه
ديابان په وروستنيو شگو ليکي دمزله سندرې
دادی دښار پردروازه ولاړيم
داسې څوک شته؟
چې مې خړوب کړي،
چې يوځنځير جام را کړي دسترگو د موسکا له چينو؟
هه !

خومره بېځايه تمه

خومره ناپايه هيله

دغه پردیس ، مگر په دې بازار کې څوک پېژني ؟
نه مې لستونې کې درهم شته نه کیسه کې سکه
خومره بدمرغه ښار دی
څه ناخبره ښاریان
هېڅوک به خپل اتل ونه پېژني
دتولو هېریمه ، دهرچا له خاطر وتلی
مگر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترگې اشنا دچا دي ؟
خومره خوږې دي ، خومره ښې لگېږي ؟
کلونه وړاندې ، دسفر په لومړني منزل کې
زما پرماشومو پاپلیو او زلمیو شیبو
داسې خوږې داسې مغرورې سترگې
ما سره مل له دغه ښاره ولاړې
هغه کلونه ، د رویا په تال کې وزنگېدم
او دسفر په لومړني توپان کې
هغه دوه سترگې رانه ورکې شولې

بیا تلمه تلمه دخوانی په لوري
هی میدان و طی میدان و خار مغیلان
چي پر کوچی لیلا مې پېښه وشوه
یوه شپه دمه شوم
تر زلفولاندې خوب راغی
دژوند ستومانه ساه مې دمه کړله ...
خو گلغوتی په غوړیدو وه چې راوینس یې کړمه
دژوند له دمې یې راپاخولم
یوه د اور په لمبه رنگ گلغوتی
یوه نازکه پانه ډکه
له سکرو تود عشق
دگلغوتی د مینې اور رانه کوچی هېره کړه
لکه پیریانو وي نیولی
لکه کوډو بنگسار کړی سړی
دژوند په وچه په سوزانه دښته

ما خپلې اوښکې گلغوتی ته ورکړې
چې رانه مې اوې نه شي
خو زما په اوښکو د سکروټو او رلمبه لمبه شو
گلغوتی وسيزلم
گلغوتی دود شوه گلغوتی ولاړه
زما د سفر وروستی منزل يې د دوزخ درشل کړ...
تر دې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه يادېږي
اودادۍ زه د ژوند ستومانه پردېس
له ډيرې تندې مې ستومانه بدن خړيکې وهي
او له پڼو نه مې دوينو څاڅکي کرښه کرښه
د بيا بان په وروستنيو شگوليکي دمزله سندرې
خو ، په دې ښار کې د چا نه يم په ياد
مگر د دې بازار له منځه هاغه دوه سترگې اشنا د چا دي ؟
خومره خوږې دي ، خومره ښې لگيږي ؟
يو څوک دې دومره راته ووايي چې :

هاغه دوه سترگې دروړيا دي ؟

د کوچۍ دي ؟

که دهغې اورنۍ گلغوتۍ ،

چې بې زما د سفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه سترگې دي

چې لازما لپاره مينه لري

خو زه ترې ورک یم ، ماموندلای نه شي

او زه لانه پوهېږم

چې زما له درېيو منزلونو څخه

دغه اشنا ، دغه خوږې سترگې د چا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

تاریخ ملندی وھی

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تنبتي

((خوشال)) دخپل ولس په بده بدمرغۍ خواشینی

دومره غوسه دی

چې دتورې تیغ یې موتي کې دوینو فوارې جوړوي

دتاریخ باد د ((مارکس)) په زیره کې پټ شوی

پانې پانې ((کاپیتال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنګاربن)) کې خو زلمي

یو دبل وینو ته دتندی په سیاست لګیا دي

د((سید جمال)) په ورکې مېنې پسې سترېو خلکو

دهغه ټوله وینا و مینځله

یوازې یو ټکی د (مرګ) په کې روښانه پاتې

او ((ماو خونګ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم دخو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سياست)
او د ((قطبينو)) مريدان لاد جگړو په اړه ميو ستړي.
موږ د تاريخ د خونړيو کوڅو ورک لاروي
چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو وويشتې
لاهم د ((خړو څپورو)) ((پينځه گون)) ته لاس د سوال نيولی
او يا لگيايو ((کله دارو)) باندې غرونه او سيندونه پلورو.
تاريخ شاهد دی
او په موږ پورې ملنډې وهي.

۱۳۸۹ ک ۲۴

تسه

دروازه وټکېده ،

زه مې دمور کوتې ته ورغلم چې ويې پوښتم:

مورې خادر مې چيرې ...

تشي کوتې په مخ خپره راکړه

او چې کتل مې

بهر

بيا څه خپلوان وو دمورکې په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

ته او هره شپه

کړی کړی لوگی او ستا د زلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا دسترگو ځمبل
خرخ راخرخ پر پیاله بله لمبه
گرده راگرده ستا د شپې لمنې ښکلي جلوه
زما یې مستی سره څه ؟
زه خویوازي له دې ټولو څخه
ستا د تخیل لپاره رنگ اخلم
زه ستا تصویر هره شپه داسې پر خپل ذهن کاږم.

۱۳۹۲ شور

گناه او ویاړ

ځمکه ځای نه را کوي

چیرته دناسټې ، یا د ملاسټې

د قدم وهلو

چیرته په دوه پښو دڅو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟

د ټولو زړونو دروازې ترلې

د ټولو سترگو کرکۍ بندې

ټولې خولې خلاصې دي

په دې وطن کې مینه لویه گناه

او تر ټولو لوی ویاړ دانسان وژل دي.

هغه ښکلی تللی ورځې

ها وختونه ، تېروختونه

چې ایمان ولاپه زړو کې

نه شپېلۍ کې د ټوپکو

هلکان وو ، په تریکو

جینکۍ وې په چکچکو

څه وختونه ، تېروختونه

چې نکریزو کې لارنگ و

د شپانه رباب ترڅنگ و

چې ناوونو کې رمې وې

او نغریو کې لمبې وې

بڼه وختونه ، هاغه ورځې

چې به پلار بزغلي راوړل

چمچه مست به شنيلي راوړل

د کور شاته به نارې شوې

بنجاره به بنگرې راوړل

هاغه شپې په ستوريو ښکلې

چې ديوان به ټول بندي وو

د انۍ خوږو کيسو کې

ښاپيرۍ به گرځېدلې

زموږ د ښار خړو کوڅو کې

هاغه ورځې ، تللې ورځې

چې ملا به هم مين و

د چريانو به مېلې وې

په شېشمو غوړې څنې

درنجو به بې وسمې وې

هاغه مستې ، خوږې ورځې
چې جگره وه ، خود سترگو
غلابه وشوه دمچکو
چې به پټ دیدن ته ولاړو
کرکړې به شوې دچرگو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور د زاړه بڼارو
چې ودان د ساتنارو
نه لونگی وې سیاسي شوې
نه په ږيرو د چا کارو

هارو بڼانه دخدای ورځې
چې پرخوله و ، د عشق توری
چې لاهسک و زموږ ستوری
چې هوښیار سپی وزیر و
چې پاچا و دخدای سیوری

هاغه تللی بنکلی ورځې
چې دمور دلاس ډوډی وه
ورنه ډکه به شکرۍ وه
دچار ماغو به لمن شوه
دممیزو به خولی وه

هاغه ورځې مې ارمان دي
هغه شپې مې رایا دیږي
مورکی بیا دې زنگون کیږده
ستا کیسې مې رایا دیږي

خندا

چېرته دي شراب ارغواني يوجام؟
راکړه ستادشونډو الواني يوجام

لاس د سپرلي بنکلی شي چې وشیندي
ستاپرتوروزلفوباراني يوجام

تادي کله سترگو نه پوښتلي دي؟
چېرته يې څښلی رحمانی يوجام؟

ستا په کوثری خندامې خوله مینځم
څښمه ایتونه اسماني يوجام

ای د ښکلا سینده پرسروامې خله
نن مې اړولی مرجاني يوجام

زه خوشال...

راغلم بيا ، چې دخپل ولس پوښتنه وکړم
ددې خپل نارامه روح خوښنه وکړم
دڅلور پېړيو گرد مې دى څنډلى
چا ويل چې ځينې خلک رسيدلي
د سپوږمۍ په پلوشو اسمان ته تللي
نور نو هاغه د پرنګ ټوپک زوړ شوى
او شراب پر تګالي نشته په هند کې ،
دمغولو پادشاهي ده ږنګه شوې
رنتهېبور له بيخ وېنه نړيدلى
راغلم بيا چې دافغان پوښتنه وکړم
خو عجيبه زمانه ، عجيب دستور دى

یوسپین ږیری غضبناک یې انځور کړی
په تصویر کې یې غوسه ښکاري دوه سترګې
داوږې شاته یې ښکاري پرده داره
ښه تېره نیزه ولاړه، ترده هسکه
او پرسر یې پولادي نیم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې هسکې منارې دي
دې بوډا په یوه ډال ده تکیه کړې
ترملا پورته یې دتورې قبضه ښکاري
تریو اړخ یې دتېرو غشو کڅوړه
خدايزده بل لاس کې یې څه دجنگ سامان دی؟
وايي: دازموږ نیکه خوشال خټک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په دیوال هم دمکتب په کتابو کې
په کابل او دخیبر په هسکو غرو کې
زه حیران یم خپل شامېت او خپل قسمت ته

د خپل ولس ناسم خیال ، نیمگړي نیت ته
زه شاعر ومه دمینی او دحُسن
زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم
دارینستیا ده ، چې دولس په تنگ ولاړوم
له مغول سره یو لاس اوبل گریوان وم ،
خوله تورو او له غشو سره وړان وم
مادستار ودمشری پرستړلی
(د دستار سپی) مې ولس ته و بنوولی
زما دوسپنې په خود کې زړگی تنگ و
له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه
د حکمت او عشق خبره مې په خوله وه
هغه سر چې د بنکلا دربار ته ټیټ و
اوس پرې ایښې پولادي خولۍ له پاسه
د حکمت دستار خپرلی زمانې دی
زما دولس د قهرجن مزاج له لاسه

دا سمان هسک ته ختلي خلک نور دي
افغانان لاهم د جنگ په غم نسکور دي
هېڅ د عقل، د دودۍ مشر يې نشته
د سياست او دروزۍ مشر يې نشته
لاشرميرې نوم دميني په خوله نه وړي
خود ويني بهولو ته ولاړ دي
ما د تورې او دننگ په نامه ستايي
او په خپله بس د جنگ په نامه پايي
زما په هر کتاب کې زړ د پند خبرې
يو له بل سره دميني ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش د جنگ په کارو بار کې دي چالاکه
زما کرکه له دې خپلې خبرې کيږي
له نيزې نه مې اندام اندام ريزد يږي
دمغولو دکاپرو د پړنگو
داسونو د پښو غبار ته گوره

چې زما په قبر خو لويشتې انبار دي
د افغان کوڅې ويجاړې کورېې ړنگ دی
ژاري وايي چې دا ټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره يې وړانه
نه دکار شو نه د زمکې نه دخپر
لایې خپل تربورته تاو دي بریت دفخر
نه شرمیږي لا په خپل ناولي فقر
د پنجاب او دمغول ډوډۍ ته ناست دي
د بل گتې خټې پر مخې لا ملاست دي
ځمه ځمه بیا به رانه شم دې ولس ته
چې ویشلی لا په (زي) دی یا په (خپل) دی
د غیرت په نامه ولږه کې لا بنکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هوښیار نه شو
دغه ولس زما په چیغو بېدار نه شو
چې لاهم په توره نازي ، په جنگ ویاړي
انسانیت ته دغه قوم په کار نه شو .

۱۶/۲/۱۳۹۳

دا به څه وي؟

دابه څه وي؟

چې په تياره کې د جوړه سپينو کوترو په څېر

يوه له بلې څخه تاوه شي

راوخرخيري

او په هوا کې

درنا يوه خپه جوړه کړي؟

دادشاعر د معشوقې لاسونه

چې د محبوب لپاره وناڅي

په تور کميس کې

د خوډیو و ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟

لکه یو سور خراغ چې بل شي

او سترگه ووهي

یا د لمبې په څېر بڅرکي باد کړي

د شپې پر غاړه چاره وځلوي

داد شاعر د معشوقې گریوان کې

یو سور گلاب دی

په نڅا نڅا وږمه خپروي

دا به څه وي؟

چې لکه ستوري د سهار پر لمن

یو یو راو لویږي رڼا کې ورک شي
داد شاعر او ښکې دي
چې هره ورځ د معشوقې دلاس کو ترو ته اوبه ورکوي
او د گریوان پر گلاب
لکه شبنم پریوځي

۱۲ غبرگولی ۱۳۹۰

کندهار

د خپلې کلزې له ویرې

درې ورځې وروسته مې کلزې ده ،

دغم کلزې

درې ورځې وروسته مې دسترې ژوند یو بل پیتی پرزمکه ږدمه

درې ورځې وروسته دمرګي خواته بل ګام اخلم

سبا روان یم ، په سفر وځمه

هسې هم هېڅوک ، نشته

چې راته ووايي:

لېواله ! مبارک دې شه دا نوی سپرلی

زه مې له خپلې بې خراغه ، بې خوږو او بې ډیوې کلزې ویره لرم

داسې کلزې چې ستاسترگو ته کتلی نشم

زه مې کليزه کې همدا سې مساپر ښه ايسم
د کب شلمه مې د ژوند له کاله پندارې باسم.
د خدای پامان زما د ژوند په رنځ ککړه کاله !
د خدای پامان زما ستومانه عمره !
د خدای پامان له مانه ورکې مینې !

د

خدای

پامان .

۱۷ کب ۱۳۹۰

تاته!

یوه بله عاشقانه

چې د زلفو دورې مو خپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زیری دراتلو ورسره نه شته
خه بدرنگه ما بیا مونه ددې ښار دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هوا کې
د ښکلا خوشبویي ورکه ده له ژونده

زړه مې لویږي ، لویږي ، لویږي ، پسي لویږي
چې دې نه کړ په پيکي پورې خوړنده

ستا دشونډو سیوری نشته په پیاله کې
بې رنگۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غوندې نه خاڅي
بې عطری کې د گلابو نشه سوزي

ستا گریوان خو زما له سترگو څخه تښتي
چیرې پټ شم له دې دومره هیاهونه
چې پر لېچو دې نور سړایښودای نه شم
چېرته یو سمه دزړه سوي اهو نه

دهغو مازدیگریو دې یاد تل وي
چې به سیوري زموږ یو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترگې
زما ساه به تخنوله چې ستا غاړه

بیا به هسې مازدیگر کله رانه شي
چې ته راشې په وړو وړو گامونو
او بیا نښه زما په سپینو جامو کېږدې
په شوخی، دخپلو شونډو د سرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

معصومي ملالی یوسفزی ته یوه پټه خوله دعا

بیرغ او دیوه

د سواتی ملالی سپینه غاړه سره شوه

یوه سره گولی په گلو کې سپه شوه

ډز شو، ډز سره دره کې انگازې شوې

د ملالی سلگۍ عرش کې اوازې شوې

د ملالی لاس نه لویږي کتابونه

له دې شرمه گوره! ریږدي د سوات غرونه

دمالې وینو رنگ کړې سپینې پانې
په لږزه شولې گورگوري او ممانې

دمالې خولگۍ وچه وچه کیري
لکه ژبه د یوې باد ته رپیري

دمالې خاڅکي خاڅکي وینه تویې
نن ما بنام ستورو ته لاس پورته کړه موري

له هر خاڅکي به یې زیږي زر لمرونه
پرې تودیري به کتاب ته ناستې نجونه

دمیوند مالې توغ ته دې سلام دی
ستا بچو باندې اوس هم علم حرام دی

پښتنو غرونو کې گرځي یوه څړیکه
دهغې ده که ددې ملالې کریکه

یوه وتې د وطن بیرغ په ننگه
ددې بلې کتابونه دي ترڅنگه

په دې ولس کې خدای پیدا کړې دوې ملالې
د وطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالۍ! د وینو څاڅکي دې غمي شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپیلني شه

لاس دې راکړه چې د لمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوښمن تابه څلي ته ولاړ شو

یوه نه ، زر ملالی به راپسې شي
پرې رڼا به دکابل اوسوات شیبې شي

لاس دې راکړه چې دلمرکلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوینستابه خلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تل ۱۸

مسکو

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې
په دې دنیا کې هر څه
او دهغې دنیا د ټولو جنتونو بڼکلا
خو دهېڅ شاعر د بڼکلا ګانو ملکه به نه یې
اوتا به بیا څوک تر قیامت پورې
دیو رسوا شاعر د زړه ملکه ونه ګڼي
ته به د هر شعر په سرلیک کې نه یې
او د سندرو په هیڅ ترنگ کې به ته نه بڼکاریرې
ځان سره فکر وکړه
اوس دې نو ژوند څه مانا

تا هیڅ ونه گټل

او

هرڅه دې له لاسه ورکړل.

خو تردې لا لویه گناه

چې دشاعریه جنتي ارواکې

ستا دستم له لاسه

دښکلو ښکلو نغمو

ملکوتی چینیه اوس وچه او سپېره پاتې ده

ددې چیني تاوان به ستا دښکلا هېڅ خزان پوره نه شي کړای.

دغه بي غمه خلک ...

باد له کړکۍ سره

راوخرخېد

، اتني يې وکړ

اوډيوه ورپيده

لوگي

کړۍ کړۍ په ملا راتا و شو

يو سيوري وښورید

غمجن سريې راپورته نکړ

سيوري کوم خه ورک کړي

نن شپه سپوږمې
د سپینو وریځو په پاسته پالنگ کې خوب وړې ده
او د غره خواته
یوه ښکلې ده لا وینښه ناسته
دیوه ورک سیوري لپاره ژاړي
یوه رڼه او ښکته راڅاڅي
دیوه ورک سیوري پر هغه تصویر
چې لا هم خاندې غوندې

باد او باران
دواړو ته گوري

او ددوی پر بې وزلی ژاړي
سپوږمۍ ددواړو نامراده مینه خوب کې ویني
خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک
د داسې شپې له دومره ډیرو غمو
خه خبر دي؟

۱۳۹۰/د مني دولسمه

نوي املا

ماين په (الف) ليکي

چې:

له (مين) سره يې فرق وشي

هسي هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مينانو نه ماینونه ډېر دي

او

(توپیک) اسم مذکر دی

(توپیکونه) یې جمع

دې ته (توپیکې) کارول ناسم دي

ځکه توپیکې د ماشوم

منډو رامنډو سره

بڼې ښکاري

سپېڅلې لوبې په بدرنگه نومو مه یادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېښلی

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته

ټوپک او تو مانچې مه اخلئ

بیا

په نانځکو باندې

ډزې کوي

۱۳۸۸ شپږم پېښلی

گوتمی

د وطن گوتمی ده تشه
یو د عشق شین غمی غواړي
زړونه ټول کنګل و هلي
د موسکا پسرلی غواړي

خلکو ! پاڅئ ، هله ووځئ
پرېښته یې درنه یو وړه
تورکوډگر د کرکې راغی

عاطفہ بی درنہ یو و رہ

ورید لی گولی ډیرې

د وطن پر شاړو زمکو

شنه غنم به پرې زرغون شي

د کوشنیانو له ترپکو

هلئ غږ کړئ! ښکلیو خلکو:

((اکو بکو ، سرسیند کو!))

داینا سوران څه شول ؟

زرگونه پېړۍ پخوا

داینا سوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پانې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تړاو ایډیولوژیک نه و

دوی پانې خوړلې

او پانې ډیرې وې.

زرگونه پېړۍ وروسته
یوبل ځناور راغی
ددوی ترمنځ د سولې او جگړې تړون
ایډیولوژیک و
دوی ډوډۍ خوړله
او
ویره یې دا وه چې ډوډۍ به خلاصه شي.
دوی د جگړې لپاره
ایډیولوژي جوړه کړه !
ډاینا سوران له شرمه ویلې شول
او څاڅکي څاڅکي
پر خپله گرانه زمکه ننوتل.
ډاینا سوران
دا ډیولوژیک جنگ له شرمه ورک شول
خولا هم

دغه یو بل ځناور

دایډیو لوژی په خونړي لتون کې

د ډاینا سورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارام نه پریرېدي.

او...

جنگ لاهم روان دی.

۱۳۹۳ - سرطان - ۲۵

ډبرې

زه

تر ((سنگ نوشتې))

لږ ورپورته زیریدلی یم

او خاپورې مې د تاو خانې پر تودو ډبرو کړې دي

الفې مې

د سپینې بکړې په رنگ زده کړې

او لومړنی نوم مې هم د ((چینو غونډۍ)) پر یوه ډبره کښلی

له ښوونځي چې تښتېدم

نود ډبرو پر دیوال اوښتم

او په کور کې مې کله کله ډبرې پر بالښت سر لگاوه

خپلوانو مې په ډبرو کې پوسته درلوده

او تربرونو مې د ډبرو له مورچې څخه پر هغوی ډزې کولې

یوه کلیوال مې دخپل کلي موټروان په دې نامه چې

کوم دښمن ته یې راپوت ورکاوه

پر یوه ډبره ځملاوه

او په بله یې پرسروویشته

اوس هم

له ډبرو سره ژوند تیروم
پاچا مې ناست دی د ډبرو منځ کې
زما بڼار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه
پرلاره ایښې دي بې شمېره تیرې
هیواد مې درې پر څلور مې خاورې
له تورو غرونو او ډبرو ډک دی
ددې ډبرو زړه کې ډیر لالونه
خو زما په برخه یې لیکلي نه دي
زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو
خو زما په خامو لارو
او په خټینو کوڅو
څوک د ډبرو لاره نه جوړوي
هغه چې زه ورسره مینه لرم
دهغې هم زړه کې له کاني جوړ دی
زما ډوډی

راځي دژرندې له دوه تيرو څخه

او زما مينه يوه ورځ وه مخامخ پر يوه تيره ناسته

چې له دوه سترگو يې بېشمېره اوښکې تويې کړلې

خو دهغې اوښکو په تيره هيڅ اثر ونه کړ

زه ډبر پېر کې اوسم

کله چې ورمه هم

دڅو ډبرو منځ کې

تر څو ډبرو لاندې

يوه کوچنۍ کليمه داره تيره سرلاندې ږدم

او اې زما مينې !

چې زړگي دې له ډبرې جوړ دي

له مرگه پس به هم زما دقبر تيره تاته تمه کوي

چې ته له خپلو تورو ښکلو سترگو

دانه دنه اوښکې پرې وبهوي

اويادشناختې ډبرليک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

زه ،

نه

زه او ته دواړه ،

دېر پېر کې اوسو.

۱۳۹۱ وږی ۱۹

((سنگ نوشته)) او ((چينو غونډۍ)) د شاعريه کلي کې دوه سيمې

زما جېلوانې!

ما او جانان بې له یو بله اوس عادت کړی دی
له خدایه څارشم خومره ژر یې قیامت کړی دی

د دود دستور د جبر کاني مو پر سر پریوتی
موږه د عشق له ټول اختیاره بغاوت کړی دی

ما هیروي ، مگر له زړه نه مې شړلی نه شي
چا د جانان له خولې نه داسې روایت کړی دی

لرم د ټول بڼایست د ټولو بڼکلاگانو سواد
ما خو ټول عمر ستا د سترگو تلاوت کړی دی

زما د زندان دیوال له ما سره خبرې کوي
زما خوږې جېلوانې زما د قتل نیت کړی دی

۱۳۸۹ وږی ۷

کابل

زمزمه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم

ډیر ملامت ، ډیر پنبیماڼه

پوهیږم نه ، چې ولې ؟

ددې ستومانه ژوند را پاتې یو خو نورې ورځې

غواړم همدلته اوسم .

پوهیږم ، نور به دې د زلفو سیوری نه وي راخپور

او سرو غرمو داننگو ته به هم نه یم پاتې .

خو دخپل غږ په سندريزو خپو

يوځلي بيا زما دنوم زمزمه ، مه هيروه

غواړم چې بيا يې واوړم

((غفور جان))

ستا په ژبه ښه ښکار يږي.

۱۳۹۲ وږی ۲۷

ژوند

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا

چې په اسمان کې یې رازوړند کتوي

چې خور یې خاندی

د ابا سړیې له لمره غټوي

له دې دنیا سره همدغسې چلند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

آیینہ مصاف کی چا ته
ترزرین شال لاندې هنداره کی لومړۍ موسکا
اوبیا له لاسه نیول
سورپه نکروزو یې د ناوې سپین مړوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

لکه غنمو کې د غیږو ایستل
لکه گانۍ سره راتاوه منډه
لکه ناوې نه راروانه شیره
لکه یو خوږ گنی همدا سې بند په بند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

په وړو گوتو یې زري کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غوندې شوه
ورو یې په اړخ باندې راواړوله
بیا ورته کټ کټ له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره د غسې پیوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د کمپیوټر په پرده راغی مسیج
دیوې مینې خو خوږې اشارې
په مسینجر کې یې ځواب غواړي
له چانه ورک دي ټول ښایسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژنې فکر مند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د قرائت کتاب کې دوه نښې دي

يوه ښکه د تاووس بل د جانان تصوير

په ازموینه کې د نقل یو وړوکی کاغذ

او درحمن بابا غزل سره د سترگو رسم

په مړاوو سترگو کې د پټو غمو خوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو!

ښکلو خلکو

مه نیسئ

ژوندون ته توپک مه نیسئ

دار خخه پری واخلئ

بار له یو ستړي واخلئ

بنکلی دی عشق بنکلی

دژوند خلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند بنکلی دی

ساره

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.
له مودو وروسته مې ته وليدې،
په سترگو کې دې مینه نه وه.

کب ۱۳۹۰

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنگه ژوند په دې شیبو کې

بالاحصار

او دزاره ښار هاغه ستوغه لاره

دشهدا دهدیرې قبرونه

هغه ډبره چې زما اوستا کیسو ته غوړ و

خواجه صفا سره یو څو د ارغوانو بوټي

زما پرتیر باندې دې لاس کېښوده

تاویل:

ته ودرېږه !

وگورم

چې زړه په کې شته ؟

اوزماله زړه دراوتلیو اسویلیو خپو

ستا وربل وخواوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو ؟

هغه غرمه ، هغه دېښ پسرلي نرم باران

د عاشقانو عارفانو په زیارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنگه

زړېکې ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل ؟

خدا یزده د زړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وویل

چې په رنجو ککړې او ښکې دې پرمخ لیکه شوې؟

یوازې زه پوهیږم

چې د خوږو شونډو ترپاسه د مالګینو او ښکو خوند څنگه وي

کلونه وروسته

لاهم

ستا له ګریوانه د نرګسو عطر پېژنمه

او

اوس چې ته له مانه کرکه لرې

خیر دی

له خپلې ټولې کرکې سره

راځه چې بیا پر هغې لارې ولاړ شو

خیر

که خبرې دې زړه نه غواړي

نو هیڅ مه وایه

مګر راځه چې تر هغې ډېرې بیا ولاړ شو

راځه

راغلا به يې کړو

هغه ډېره زموږ ډيرې کيسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

يوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

يو له بله لرې

نن يا سبا به شو د خاورو مېلمه

راځه هغه ډېره نيمه کړو

دوه شناختې يې کړو

نيمه زما او نيمه ستا پر قبر

تر مرگه وروسته به زموږه شناختې

هغه کيسې موږه ته بيا ووايي

او د ډېرو په هنداره کې به وځليږي

دهغو ورځو هغه تيرې ، هغه هيرې شيبې

لکه پرشونډو د مالگینو او بنکو سپینه خلا
او لکه ستا له گریوانه ، نه د نرگسو وږم
لکه سپرلي کې د باران د پستو خاڅکو غزل
او لکه زما پر گوگل ستا د لاس توده پوښتنه
و درېږه وگورم

چې

زړه

په کې شته ؟

۳ سلواغه ۱۳۹۱

کابل

ستا له یادونو سره

ما دریږه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووايه !

چې زما یادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

د ښار نمجنې کوڅې

او ستا پر زلفو د باران د څاڅکو غلې نڅا

زما لالهانده او حیرانه موسکا

او ستا په سترگو کې پوښتنې ډیرې

هغه گرمي هغه داوري گرمي

او هغه يخې خيلي

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې ريښتيا ووايه !

چې زه دې اوس هم چيرې ياد يم که نه؟

زما تصويرونه څه شول؟

زما شعرونه دې دکوم قهر داوړ خوراک کړل؟

ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي

او ستا دتورو سترگو سپينې اوښکې

لاهم دانه دانه په ستورو کې ځليږي راته

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې رینستیا ووايه !

هغه شیبې شیبې اوږدې خبرې

او ستا خدا لکه دپانو او دباد شوخي

زما پر ژبه د ژوندون فلسفه

او ستا تر ژبې لاندې ورو یوه د (هو کې) وینا

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې رینستیا ووايه !

چې له دې ټولو شیبو

اوله خوږو خوږو یادونو څخه څومره لاهه یاد درپاتې؟

زه درنه نه پوښتم چې:

زه دې په یاد یم که نه؟

خو دومره ووايه چې

زما له یادونو سره څه کوي اوس

زما دشعرونو پانې وسوزیدې
خو ستا په زړه کې زما یادونه لا ژوندي پاتې دي.

ما درپه یاد کړه
او خپل زړه ته دې ریښتیا ووايه !

همدا سې ده او که نه؟

۱۳۹۰ غبرگولی ۱۸

کابل

باران باران غزل

تاته حیرت وړي وو ، ټوله شپه باران او زه
تړي وو لا تړي وو ، ټوله شپه باران او زه
ډیرې کیسې وکړلې ، ستاوربل هوا سره
موبه ورته غلي وو ، ټوله شپه باران او زه
تاورته خنډلي وو ، شپه په عطرو مسته وه
موبه یې هېرکړي وو ټوله شپه باران او زه
شمعې شیشې ولیدو ، ته ورته خوب وړې وې
هو ، موبه راغلي وو ، ټوله شپه باران او زه
پانې اود باد سرود ، جام واوستانلفې وې
مست وو ، نخډلي وو ، ټوله شپه باران او زه
دومره حسن و مینه وه ، ربه ! درنه څارشمه
چیرې دې بیولي وو ، ټوله شپه باران او زه

۱۳۹۳ - د ثور ۲۸ مه

سرچیه

زه د سرزورې ابی زوی یمه

مخ پورته لامبم

او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه

ما بنکته مه لټوی !

پر تاریخ کانگې کوم

وراسته ویارونه مې له خولې غورځوم

هغه ویارونه چې د سویو انسانانو له ځکیرو یو ډک دي

عقله !

های ! ورکه عقله

نن دې لټون پیلوم !

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو

سپکاوی هم نه منم

چې خلوربول یې بولي

خوک یې (زمری) نوموي

خوک یې شاهین او خوک یې پرانگ بولي

ساده (انسان) د آدم زوی یمه زه

چې خامې غوښې نه خورم

ما د غنمو په ډوډۍ پسې جنت پرېښی دی.

پروطن سرنه بايلم

سردوطن ترسیوري ساتمه، چې فکر وکړي

(سر) دوهلو نه دی.

(سر) دساتلو شی دی.

هرڅوک چې دې وطن ته بد راگوري

ځناور نه يم چې يې ودارمه

سرسا تم فکر کوم:

که دا وطن بڼايسته کولای نه شم

هرڅوک به بد راگوري

زه له هرچا سترگې ايستلای نه شم.

دلته سرونه نور ريبدل نه غواړي

دلته سرونه وينبول او پوهول غواړي.

ليونی نه يم چې جنگ ته ولاړ شم

په تار د زلفو کفن مه راگنډه

زخمي زخمي په تورو نه درځمه

دناپوهۍ اواز مې درمه شه مينه !

د تاريخ خړ سيلاو وياړونه يووړل

نور نو دتورو او دزغرو افسانه ورکه شوه
دمذکر تاریخ زاړه بابونه
دکمپیوټر دخیټور موږک ترغابن لاندې دي.

وطن دتن په وینو نه ساتمه
دې ته دوچویلي خولې په کار دي
نورنو تاریخ ته ددرو اغولاپې نه وهمه
هرڅه ریښتیا وایم او:
(ژوند) ژغورمه.

سنگسار

شہ ماتې دې وزرې
په لمن کې دې ډبرې
ستا له کانولاندې خاندې
له گناه نه بې خبرې
وې نازکې تر گلابو
تا پرې وويشتې کمرې
له کمخو بې وينې خاخي
تنکۍ متې بې پرهرې
په ډبرو دې زخمي کړې
د جنت سپينې کوترې

دپړۍ شرم !

ای د سوریې زویه !

چې پرکڅ پرمخې ویده یې !

دا درواغ دي، چې دنړیوالو ضمیر دې وخواوه.

چې (ضمیر) نه وي، څه شی به وخواوې؟

دنړیوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره یوځای

په سمندر کې ډوب شول

دغه خور او ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنگانو وخورل، خوته یې پرېښودې، چې کڅ ته راشې.

او خدای خبر کړې،

چې له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانگې) نهنگانو

وخواوه

چا درته ویلي وو؟
چې دلمر په رڼا پسې لمر لویده لوري ته ولا مبه !
لویدیځ ،
ددې نړۍ پر مخ تېرايستونکې جنت
هو لویدیځ ،
داستخباراتو ، پانگې ، اتومبم او بنکېلاک هېواد !
پرتازمکه د اور تېۍ کړه
شیخانو
د سرو زرو په ټټۍ گانو کې ځانونه تش کړل
او بیا یې د (استنجا) پر اصولو بحث وکړ .
ته ورې ، نهر ، له جگړې ویریدلې
بېرۍ ته پورته شوې .
اوسهار ، تر لمر خاته وړاندې دې
د کڅ پر شگو موټي ډک کړل .
شیخان پلن پلن د سرو زرو پر ټټۍ ناست وو

او لويديځوالو دتورو جامو ملايکو ته
پر دې دنيا د دوزخ جوړولو چلونه وربښوول.
د(پانگې) ليونیو ، دښکېلاک او زېښاک بادارانو
او دبشري حقونو دعویدارو ،
په قفس کې دانسان سوزولو له توند بوی څخه خوند اخیسته
ته پرشکو پروت وي
خو ستا په هېواد ، عراق او افغانستان کې
نورو ماشومانو هم دبېړيو ، يوه لار ورکي سفر ته ملا تړله.
دا کیسه همدا سې روانه ده.
اخلاق او عاطفه ، د(پانگې) د نهنگ په نس کې په خوشيو اوږي.
او درواغجن وايي ، چې تا
د نړۍ هغه ضمير ، چې نشته ، وخواوه.
نړۍ دروغ وايي
او ستا له کوشنيو منگولو څخه شگې له خپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر څلورمه ، دوه زره پينځلسم.

سیگار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډیره مینه

دلومړي سوغات په نوم را کړل

هغه کلونه هر سهار

ماد ((سیگار)) عطر

د خپل زاړه کمیس پر گریوانه شیندل

هغه کلونه

د سیگار له خواږه وږم سره هره ورځ

د چا دیدن ته تلمه
تیر کال چې عشق
د خپگانانو ، رواجونو او رسمونو بوږبوکی کې ورک شو
چا یوځل بیا د ((سیگار)) عطر را کړل
اوس هر سهار چې دغه عطر و هم
هماغه وږم راځي
او تیر یادونه لکه غشي زما له زړه نه تیر او بیر و وځي
اوس دغه عطر په اوله وږمه
دیو بیلتون غمجن خبر را کوي
او چې ((سیگار)) حس کړم
د خپل مات شوي زړگي غږ و اورم
خو مره ظالمه زمانه ده خدایه !
عشق و مانا و ژوندون

ټول د سینگار گل شو

یو داسې گل ، چې

بس یو شو ورځې د زړه په وینو وپا پیده

یو داسې گل چې عطريې شته خو خپله

لکه یو داغ

لکه یو درد

لکه یو سور پره په زړه کې ورک دی

د((سینگار)) گل

په خپلو عطرو زړه ته اورا چوي

او س چې((سینگار)) حس کړم

د خپل مات شوي زړگي غږ واورم

خومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۱۳۸۹ وېږی ۲۸

هره شپه

گلغوتی وځانده ، چې شپه په بڼکلاچنگ ووهي
 د شونډو رنگ دې په تيارو باندې گلرنگ ووهي
 ستاتورې سترگې مې لاهم دتوروشپو مېلمنې
 ستانېغ بانه مې هر سهار دزړه پرڅنگ ووهي
 باد دې دزلفو وږمه راوړي ، هره شپه په غرور
 راشي او وناڅي ، حلقه مې په پالنگ ووهي
 چې سترگې پټې کړم نو ناز دې په خوب ووينمه
 چې سترگې پرانيزم پاولي دې نوی شرنګ ووهي
 شپې دې دغېږې عطر داسې په تياره کې نغبتې
 لکه پرتور بڅمل چې څرخ لږ دلونګ ووهي
 زنگون دې کېږده ، لاڅو ستوري ستاد حُسن شمارم
 اعتبار نشته اوس به سپينه سپوږمۍ کړنګ ووهي

۱۳۹۳ ل د ۷

لمبہ ، لمبہ نخا

داستانظر تہ مہ وجود پر لمبہ ونخواہ
دغیرہ عطرو دہ چہ عود پر لمبہ ونخواہ

دلہوتس نہ و ، ستاحسن تہ یہ کرس و خندل
شکن دزلفودہ چہ دود پر لمبہ ونخواہ

ستابت شکنہ بنکلا اور پہ گلستان کربدل
لہ دیرہ شوقہ یہ نمرود پر لمبہ ونخواہ

رنہ خولہ پراننگو ، تاو دحیا پر خورلن
دژوند چینی داور نمود پر لمبہ ونخواہ

چې سترگې وارومۀ تا او بيا هم تاوینمۀ
وجود د عشق مې ټول شهود پر لمبۀ ونخواه

سکني ماښام اوستا په سترگو کې تصوير د لمبو
عجيب سکوت ، عجيب سرود پر لمبۀ ونخواه

داسې باده را کړه چې اور ورسره ونوشمۀ
زما د تندې شور جمود پر لمبۀ ونخواه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

شمعہ او شیشہ

ستورو تہ مہی رازوایمہ ، بام سرہ خبری کرم
ستاسترگی چہ نہ وینم ، نو جام سرہ خبری کرم

شپہ دہ او سپوڑمی دہ ، زہ یوازہ او یوازہ یم
شمعہ او شیشہ لرم ، خیام سرہ خبری کرم

دی راتہ ستا سترگی او ستاسترگی ملامتی کری
زہ چہ مہی دزہ لہ ہرنا کام سرہ خبری کرم

ہیخ یوہ شیبہ یی ستا لہ یادہ خالی نہ وی ، چہ
زہ دہری ورخی لہ انجام سرہ خبری کرم

ستاد خوڑو شوئو و منطق پتہ ساتم پہ شوئو و کپی
زہ پر خان باورلرم ، ارام سرہ خبری کرم

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ما بنام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تېري ، دواړه دي چاره په لاس
یو خوا له پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مری ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته ، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی گل یم ، دی خبر په خیر و شرنه شو
لاهم داسې ولس ، لا داسې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳

کابل

شېبه

ستا دراتلو شېبه دې کله هم په زړه درگرځي ؟
چې ستا له هرگام سره زما د نفسونو موسيقي غږېده
ته به آرامه زما د مټو منځ کې پټه شولې
اوف ! زما د زړه درزهار
د تل په څېر مزاحم
هېڅ ځل ونه پوهېدم
چې ستا تټر کې هم یو زړه رپېږي
په دې خبر نه وم چې
ستا د مرغۍ په څېر کوچنی ، خو مهربانه زړګی
ورو ورو
که
تند درېږده ؟

۱۳۹۲ خپله ۱۲

شینشوبی

ای! چچی خندا گانی دې د ټولې دنیا سولې دي
راشه! لا په زړه کې مې یوڅو هېندارې روغې دي
تاو شه! د شینشوبی په شان شین کمیږس پرې وځنډه
ډېر کلونه وشول، د چینې اوبه مو تورې دي
راشه په ورغوي دویالني پانې و سرویه
زه ستړی ستومانه اود پاستي مړۍ سپورې دي
څه شوې گلغوتۍ، د منې گل له باغه نه ښکاري
مخ نه پلو واخله، د سپوږمۍ پلوشې پورې دي
ته مې سنځل گل کې، دوږمو ترمنځ پیدا کړلې
وي به گلابي عطر، خو ستا جلوي څه نورې دي
څه به وي؟ خوبیا به دلېوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرمارې، چې کتاب باندي را ټولې دي

۲۷ لېنډۍ ۱۳۹۴

غږ دې

غږ دې

پينځه کاله وروسته

لاهم

هماغسې خوږ، تود او مينه وړی دی.

خدا دې،

چې يو ورک درد يې ترشا پټ دی

لاهم د زړه په کنگرو کې نڅا کوي،

خدا دې

د يوې ورکې شهزادګۍ هغې اروا ته ورته ده،

چې د نيمه روښانه مانۍ په دالان کې روانه وي

او د سپین کمیس اوږده لمن ورپورې خنښېږي.
نن مې ستا خوږ غږ واوریده، خو پرې موږ نه شوم
خبرې مو لنډې وې
او زه تېری وم
لکه د کلونو خمار ته چې یو څاڅکی شراب وېښې
او نوره شیشه تشه وي، هېڅ نه ترې څاڅي.
نن مې په پرانیستو سترگو خوب لیده چې تا اورمه
اې !

ته څومره زما دروڅ ژورو ته ننوتلې یې ؟
زما دروڅ په نیمه وړانه ماڼۍ کې
یوه سپین لمنې شاهزادګۍ
لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې خنښنده بهیږي او ځي
خوله مې خوږه ده
ستا غږ مې وڅښه ، خو تنده مې لاپسې ډېره شوه
نه پوهیږم ، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

چې غږ دې

شعر پنځوي ،

درد هستوي ،

روح لږزوي

ته !

زما په روح کې سپین لمنې شهزادګۍ لاهم دالان په دالان ګرځې

خدايزده څه لټوي؟

۱۳۹۴ عقرب ۳

د باران په تمه

وړېمې! ديار د غيږې عطر لږه کوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته داسې د ژوند سيوري راوړې

خوب مې ليدې چې د ياقوتو زرين تاج دې پر سر
سپينو لاسو کې داسې زړه، چې لاهم بسوري، راوړې

زه يم گونگي ولاړ د خداي په نوراني حضور کې
ژبې ته خومره خوږه راشي د عشق توري راوړې

لاهم د ژوند په دې تياره لاريم يوازې روان
راشي سپوږمۍ سره پيلي يو خو ستوري راوړې

د الله لاله زړه په تمه دی چې گوندې ته به
داسې شيبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرگولی ۱۳۹۰

غزلگی

چې خپه کيږي ښکلي ، ښه پوهيږم
څنگه پخلا شي ؟ په دې نه پوهيږم
ظاهره خومره خوږې ښکاري شونډې
خومره ترخه دي پکې ، زه پوهيږم
خه مې پوښتي چې مې زړگی څنگه دی ؟
دی خوله تاسره ، زه خه پوهيږم
سترگې دې خه وايي په هره ادا ؟
لږ رانږدې شه چې پرې وپوهيږم
اخر به ستا تصوير زخمي شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهيږم

د مې ۱۳ مه ۱۳۹۰

کابل

تودوخه

غم مې،
لکه ما بنام کې دوا بو پر مخ
دیوې یوازې پاتې شوې هیلې سپین سیوری
چې له خپو سره د تللې رڼا
اوراروانې تیارې رنګ ته ځیروي
هغه چې خپل یوازیتوب ته زانګي
دمازیګر په وینورنګ او بو کې
ډنډ درنې او سهمناکې شپې بستر کې پروت وي
او هلته لرې داو بو پر غاړه

دوچو ونو لغړ سیوري

دهیلی یوازیتوب ته گوري

غم مې ،

دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې

دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته ځیروي

خو په دې نه پوهیږي

چې لاره کومه خواده ؟

چېرته له وریځو راوتلې نیمايي سپوږمۍ ته

تورسیوري منډې وهي

او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلنډشي

یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې ،

یوڅاڅکی اوردی

دوروستۍ او بنکې دتودوڅي په څېر

چې پر کنگل باندې بې وس نه رسي

غم مې ،

دژمې په دې لويه شپه کې دومره مست دی

چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

۱۳۹۱ لمريز د خيلې اتمه شپه

کرغه

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
د خپل ځان په لټون پسې ، چې ستړی وي خپل ځان
د شونډو فلسفه دې مالو ستلې ده په شونډو
دوینو رنگ چې مینځمه داوونکو په توپان
ای ! چېرته یې ؟ هغه ورځې مې ډیرې رایا ډیرې
تاوده به پریوبل شو ، چې لاند به کړو باران
د بڼار زړې کوڅې وې ، پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترگو کې هغه کیسې پیدا کړم
چې څنگه پخلا کيږي سره دوه خپه یاران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پیدا کړه
زه تللی چېرې نه يم ، زه همدلته يم نهان

میزان ۱۳۹۲۲۷

قیامت

دلته ، هلته اواز ده

چې زړه نړۍ به مړه شي

بس همدا دهستی پای دی

اواز ده قیامت ده

چې بیړۍ ددې نړۍ به

د تیارو په سمندر کې

ماته ، ماته شي راپنګه ،

خلک وايي ، هلته دلته

چې د زمکې دابۍ تندي به مات شي

اواز ده قیامت ده

ځینې خاندې ، څوک ویریري

خدای پوهیري ، خدای خبر دی

مور لاهسې خپل ماشوم په تندي بڼکل کړي

بوډالاهم په لکړه ، هدیرې نه په څنګ تېر شي

شپانه خوله پر چینه کپنبوه
اورده تنده یې سپړه کړه
چا دیار په خوږو شونډو
د زړگي تلوسه مړه کړه
هله دلته ویل کیږي
چې خو ورځې د دنیا پای ته دي پاتې
اوازه د قیامت ده
خدای پوهیږي ، خدای خبر دی
موربه وږي ، موربه تږي
د خیرات ډوډۍ ته ناست یو
ډک سیندونه ، لوی برجونه
تش منگي او تش نسونه
د بابا توره تیره ده
د نیکه شمله موهسکه
لادوینو ډنډ کې لامبو

چې په خپلو دواړو لاسو
بې له خپلو زړونو باسو
خلک وایی هلته دلته
دهستی دندارې پای رانږدې دی
اواز ه د قیامت ده
خدای پوهیږي ، خدای خبر دی
که قیامت شي ، که نړۍ شي ږنگه ږنگه
گوندي زموږ ه د شرمونو
دازره کیسه شي ختمه
د خیرات کنډول که مات شي
دا احتیاج دوزخ که ږنگ شي
خدا یه ! ژر دې قیامت شي
رانه خلاص چې د ژوند ننگ شي .

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

شپه او گلغوتی

گلغوتی !

شپه ډیره اوږده ده ، ديلدا شپه ده

داور لمبه مړ اوې تودوخه لري ، سوز نه لري

لوگی کړی کړی پر خيال

داستاد زلفو خانگي نه شي ايستی .

ماليوني ته وايه

د خيلې شپه گوره او خيال د گلغوتی وگوره

گلغوتی !

چیرې یې چې مرم درېسې ؟

ما د غمونو پنډ په شا راوړی

ماد مرگونو ، سیاستونو ،

وړیو برېنډو ارو اوو شورما شور

ایله تر تاراوړی

ژوند مې لوگی کړ ، خو داستا پر زلفوناست گرد ته هم ونه رسېد.

گلغوتی !

مینه په (بازار) کې نه شته

مینه خوستا درغوي منځ کې د تودو خې خوند و

چې یې خوژمي زما لاسونو ته (مانا) بېنله .

گلغوتی !

چېرته ولاړ شم

که یوه ورځ له هغو ورځو څخه بیا ووینم

چې به د واورو سپینې سپینې بتې
ستا پر پیکي یوه یوه کیناسته
تابه تودوخه ، څه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشیندل .

گلغوتی !

ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سوري جوړاې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کيږي .
چې ته يې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کيږي .

گلغوتی !

سوزمه دژوند له اوره

خولا خپې خپې روان یمه د عشق له شوره
خومره ساده خلک دي ،
چې خبرنه دي ستا د دومره ډیر بنایست له زوره
په دغې تورې ،
دې اوږدې
او دې تیارې یلدا کې
خوک شته ، چې غږمې واوري؟
گلغوتی !
مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

گلغوتی ته اووم سرود

مازیگر تېرو ، چې ځنگل خلاص شو

اوزه دگڼو - گورو ونو له تیارې ووتم

اس مې ستومانه و اوزه تېری وم

ترمخ مې شنې ورشو نه پورته دچنچنیو خېل شو

لویدیځ افق دلمروروستیو وړانگو سورواړاوه

لرې ، دشنه چمن ترغاړې ودانې بنکاره شوه

او اس پرزمکه پښه و سرويله

دلارې څنډې ته په ماته تېره

داسې لیک وو:

((دلته لاژوند ازمو پیل شوی نه دی

دمسا پرو دمه ځای نه شته !))

ما بنام تیاره وه چي، راورسېدم
خه پرتمين ما بنام و!
هوا په غېږد سنځل گل کي خوله
د ډيوې تتې رنځرک له پنجرې وهلی
چوپتیا خوره وه، مایوازي خپله ساه اورېده
اود نرگسو سترگې نه رپېدې
عشقه پېچانود کړکۍ خواته و غوږ نیولی
د ما بنام ستوري په افق کي سترگ کونه وهل

+++++

اس مې ستومانه دی اوزه تېری مې
خوډ برلیک رايادشو:
((دلته لاژوند ازمو بیل شوی نه دی
د مساپرودمه ځای نه شته))
نو...

ولې راوگرځېدم؟

چا ځانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما مي په ستومانه لاسو ووهله؟

هرڅه مي هېردي.

يوازې ستا بنکلامې نه ده هېره

چې مخامخ په دروازه کې لکه سپين سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکې مې ليدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکې دې لاپېژندلم.

- سلام...

- راځه دننه راشه !

- خو (ډبرليک...؟)

- نه نه ، پردغه لاره مساپر نه راځي

هيچا ته ځای ددمې نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې وينېتو کې گوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفو سره ونڅېده

- اس؟

- پرې يې ږده ، مه يې تره !
دلته اس نه ورکيري
پرېږده چې شنه ورشو کې دمه وکړي
او له چينې خخه اوبه وڅښي .
چې وردې وتاړه هوا راغله
ډيوه په ملا کېږه وږه شوه ، رڼا ولړزیده
مايې سلام واخيست او کينا ستلم .
لاهم حيران وم ، ته مې چېرته ؟ خه وخت ؟
نه نه هېڅ مې ليدلې نه وې
زه يو ستومانه مساپروم اوبس .

- هن واخله !
ستالاس مې وپېژانده ،
خو په دې نه پوهېدم
چې دادچالاس دی ؟

تاویل:

قهوه مې بې شیدو راوړه، همداسې ترخه
ماویل چې رنگ یې ستاد سترگورنگ وي.
- هو! زما د سترگورنگ ستا ډېر خوښیږي؟
مگر ته څوک یې؟
د قهوه ی عطر وراپه خود کړمه، پیاله توده وه.
او ه خدایه!

پرکوشني مېز د نرگسو گېډۍ هم پېژنم!
خو هغه زرکاله پخوا ستا له تصویر سره نرگس ایښي وو.
ستا غږ مې بیا واوریده:
- نن هوا ښکلې وه، ستومانه به یې؟
- هو! ستومانه ډېر ستومانه!
خو راته ووايه چې ته څوک یې؟
اوستا خندا

څپې څپې

د توروز لږ له نڅا سره

ډېرې وڅښله.

زه؟

زه خو هماغه يم، چې ومه كنه؟

- كه ته يوازې يې نو زه به شپه بهر تېره كړم.

سهار به وخته خپله لار ونيسم...

خو ستا موسكا د حيرانتيا خپې كې ډوبه شوله.

ودې ويل:

دلته لا ژوند ازمويل شوی نه دی.

د مساپرو د مه ځای نه شته.

او زه د زلفو يو بالښت لرم، همدلته يې ږدم

هغه بهر ته درايستلای نه شم.

- هو ته ريښتيا وايي

نوزه به دلته ، هو همدلته سرپرې ولگوم.
مگر ته څه پوهېږې؟
که زما اوښکې ستا د زلفو پر بالښت وڅاڅي؟
تاوویل:
وگوره !

چې زلفې مې لاوس لمدې دي.
اوزه داستا د لمدو زلفو عطرو بیا راوینس کړم.
ماویل:
خوزه

بس ، دیوې شپې مساپریم دلته .
- نه زر کاله وړاندې مو وعده بله وه .
تاویل: چې پاتې ژوند به ټوله بس همدغه شپه وي .
هاغه دې هېر شول ، چې پخپله دې پردغه کتیبه ولیکل:
((دلته لاژوند ازمویل شوی نه دی .
د مساپرودمه ځای نه شته .))

ما ویل: هو! سمه ده.

خوزه دې نه پېژنم

او خدايزده چېرته ځمه؟

اس مې پښه ټکوي.

د یوه لاباتو ته ناڅي.

نوټ:

دا شعر د لیکلو تاریخ نه لري

یوازې زما تر یو څلویښتمې زوکالیزې پینځلس ورځې کشر دی.

د کابل یوه سترېښ ته نږدې د غره په لمن کې راشین شوی دی

گلغوتی. پرې خبره ده.

گلغوتی

ای خلکو !

خاه گانې موله او بو

غوا گانې موله شیدو

اوزپونه موله پېرزو ډک اوسه !

مېچنې مو تل گرځنده

جوالونه مو په غنمو درانه

او دباغو هوا مو

د سرو منو په وړې مو ښکلې اوسه

په ویالو کې مو د گلبوتو څنې خدای مه ریږوه
او شنې غونډۍ مو، خدای دمستو شپنو
له یاکوربان اویره څاره تشې مکره کله
خلکو !

ای د مینې خلکو !

د سترخوان مو له ډوډۍ

غږ کې مو له شرومبو

او بډه مو له پیازه

کله تش مه لره

او په باغچو کې مو د گل خندا تلپاتې اوسه

ما ستاسو منع کې

یوه د گلو څانگه

یوه د گلو غوتۍ

همدا سې ناوې پر پالنگ پرینې ده

زه...

هو ! زه ورځمه چې دخدای له ملایکو ورته نور راوړم
او له کوثره یو جام ډک درنا
دخدای له رحمه یوه لپه شبنم
او له جنته دغنمو طلايي گانې
ما دهغې دنیا سفرته داسې ملا ترلې
اوستاسو چم کې ،
-چې دمستو خنداگانو له سندرو دې خدای تش نلري-
زما ((گلغوتی)) د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده .

۱۳۹۰ سرطان ۲

گل بیتونه

د سرو گلو نڅا وه په څپو کې گلغوتی
غوټی غوتی غوتی وه په اوبو کې گلغوتی
سهار یې پرانیستله چې تنی د گریوانه
همدا سې غځېدله موسېدو کې گلغوتی
په سره کمیږي کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې گلغوتی
جلوه وه د جنت زموږ پر زمکه گرځېدله
سرکشه، هسکه غاړه پرېښتو کې گلغوتی
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې د خدای لاس وه په وږمو کې گلغوتی
هغه دې په یادېږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
د عطرو، درنګونو په پردو کې گلغوتی

پوهه لانیښکړې ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنیا خو ډانگه اوږده ده

زمکه خو گزه ده پلنه ؟

دمارانو پښې خوي

او چونگښې داوږدي

که دزمکې دسرو دي ؟

زړه مې تور دی له دې دومره ډیرو توریو

خوا مې گرځي له دې دومره ډیره شمېره

پوهه ټوله ده نیمګړې

کتابونه هم ګونګي دي

قلمونه بې چاره دي

یوهم دانه شي ویلای

چې ته (خومره) بنایسته یې؟

۱۳۹۳ لېنډی دوهمه

تهران

کمپاین

دلته ، چې غم د ډوډۍ
يا خالي ، پوچې اند پېښې د سياست
او خبرونه د مرگ
زموږ د ژوند کاغذي گل رازمولي
په دې عجيب وطن کې
هېڅ څوک په دې غميزه نه پوهيږي
چې څومره لويه تشه
او څه بدرنگه نشت دی
که هېڅ څوک نه شي پيدا
چې بل ته دا ووايي:
((تا سره مينه لرم !))

باران ، کورمه ، کوچی

هوالنده ده،

دځنگله له پانیو څاڅکي څاڅي

او دزلمي کوچي په زړه کې اند پېښې بهیرې

لږمزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لږو ترمنځ ښکاريږي.

کوچی په (لښته) پسې ډېر خپه دی.

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غروي

په زړه يې خړې لړې غم وروي

للا! ټوپک او گردنۍ دې ورک شه

چې د تربرو بدې دې کورته راوړه

دلښتې مېنه په بدۍ سپېره شوه

(بدۍ) کې کورمې ته را ورکه لښته

اوس د (کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

ما بڼام را خور شو، لا کوچی روان دی

ژوره کورمه لویه

دلته او هلته خراغونه بل دي.

کوچی حیران دی، چې شپه چېرته وکړي؟

لښته به چېرته وي او څه به کوي؟

په بدۍ ورک پلار به يې چېرې وي پناه اخیستې.

کوچی روان دی له پوښتنو سره

کوچی پرسترو اوږو وړي د اندېښنو پنډونه.

لښته چمبه غږوي، غاړې باسي

نن دنکریزو شپه ده

یوه خورلنه له دې کلي نه ځي

لښته سندرې وايي:

((له تورو غرونو پناه یاره

ستابه په یاد یم که به هېره یم مینه

کله چې مې تورو غروته ولاړې

راپسې ژاړې، ستا دکلي چنارونه...))

لښته لگیا ده او سندرې وايي،

کوچی حیران چې شپه به چېرته کوي؟

هلته نکریزو کې ډېوې بلې دي

دلښتې رغوی سپین دی

دلښتې رغوی د جانان دلاس تودوخه غواړي.

کوچی وطن ته لاریه نښه کړله:
که نیمه شپه لښته راوتښوي
تریوې ونې لاندې، دیوې ځارې شاته
داسې ځای شته چې دوه مینو ته پناه ورکړي؟
خو، خدایزده لښته به د کورمې په کوم کلي کې وي؟
چانه پوښتنه وکړي
دیوې ورکې مساپرې پېغلې؟
شپه را روانه ده، باران اوري
دکلي منځ کې خراغونه سترگکونه وهي.
او مساپر، چېرته له لرې د واده زوږ اوري.
مساپر مسک شو، لږ یې دمه وشوه:
((د ولس واده دی، مساپر و ته ډوډۍ ورکوي،
شپه به جومات ته یوسم.))
په لوی انگرې کې رڼاگانې ښوري
دنغري دود او د ښځمنو اواز

کوچی گامونه تیز کرل.
اوس د چمبی اواز له ورايه اوري.
کوچی خوله شو، په باران کې خوله
پر زړه یې تېره بېره خړیکه شوله.
لږ سانیولی شو، او ولېزېده.
دلېستې خوږ اواز یې وپېژانده :
((نری باران دی پاس پرلوړو یې وروینه
ژورې کورمې ته نصیب راوړې یمه
جانانه ! لاس راگره چې دواړه سره ځونه ،
وه جانانه ! لاس راگره چې دواړه سره ځونه ...))

۱۳۹۴ سرطان لسمه

ملت مي

ملت مي !
ټول عمر نېکمرغي ته په تمه
هر دم شهيد
سرگردانه !
يوازینی گناه يې داده
چې گومان کوي؛ نیکمرغي راځي
دومره څوک نشته چې يې وپوهوي:
نېکمرغي نه راځي ،
راوستل کيږي .

هېواد مې

هېواد مې
لکه د سمندر شپه
بنکلی ، ویرونکی
تویاني
او ناخرگنده

۱۳۹۳ جدي اوومه

له تانه بېرته تاته !

له غمه ستړی یمه

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تاراگری

وگرځم وگرځم همدلته راشم

له غم او درده بېرته تاته ژاړم

زما دژوند دغه غمجنه کری،

له تارا پیل شي راوخرخي ،

راوامې خلي

اوبېرته مې تر تارا وړي

ووايه ستا له لاسه چاته گريوان خیرې کړمه

مجبور یم تاته ، همدا تاته گریوان خیری کر مه

دپسرلي پریوه ښکلي سهار

ستا مهربانه لاسو وکرلم

یو خاڅکي او ښکې دې اوبه راکړې

او

د زلفو وړم ته دې هسک شوم ورته ونڅېدم

یوه غرمه ستا انگو ته لاتود شوی نه وم

چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پانه بادیو وره

یوې سړې سیلۍ پر سر واخیستم

زه رالویدم ، پریوتم

پریو خوشبویه ، پریوه ښکلي پالنگ

ستا پر پکې باندې را پریوتمه

اوس دې نو خوښه

چې مې مروړې ، که مې کرښې لولې؟

خوزه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه یمه ، تېری یمه

ستا پر لمن یو ځلې سر ږد مه اوستوري شمارم

خوب کې به تاو وینم

چې درته وژاړمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تاشرلی ومه

له تا خپه وم ، تارټلی ومه

اوس نوته غوږ شه چې کیسه ددې ستومانه سفر تاته وکړم.

زما جېلوانې !

ستا دسترگو سپاهیانې مې پر سر ولاړې

زه ستا له جيله تېنټيدلی ازلي گناهکار

له ډيرو منډو

پټ پټانو وروسته

ستاتر درشله راغلم ،

چې تاته تيره کړم کيسه ديوه ستري بندي

ستا له زنځيره ستا له بنده همدا تاته ژاړم

له غمه ستري يم ،

ستري يم ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تارا کړی

وگرځم

وگرځمه بيا راشم

له تانه بېرته تاته وژاړمه

۱۳۹۰ سلواغه ۲۳

کابل

مرکه

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،
دهغه چا هېرول ، څومره سخت دي ؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
د عشق گلونه ايښي .
نوبه دا زړه ورته دگل په څېره وغورځوي
او په خندا به ورته ووايي :
((ته څه خبر يې ؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

دهغو سترگو قهر څنگه زغمې

چې تايي تل رڼو چينو ته

خپل خوبونه ويل؟

نوبه دا زړه ورته له اوښکونو نه اميل جوړ کړي

((ته په دې څه پوهيږې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

دهغو شونډو ترڅه څنگه څښې

چې تابه تل دخپلو شونډو په باران پريوللې؟

نوبه دا زړه ورته دوينو څاڅکي څاڅکي گلاب وغوروي

((چې داسې هم کيدای شي!))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

له نامرادي

له ناکامې مينې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

نو دا زخمي شاعر به
ورته په غوږ کي ورو، ورو
د ځنګدن سندرې وغږوي
داسې سندرې چې له مينې
له بيلتون
او هېرولونه به
د مرګ د سپينې اوبښې
يو برګ اندې د لمر لويديو په لوري وڅوځوي
د لمر لويديو خواته په دښته کې
هالري ليکه
د عشق د ماتې په نامه د مرګ د سپينې اوبښې ورک پلونه دي.

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۱،

وارسا - پولند

مزل

په دغه دښته کې چې زه یم روان

هومره سپېره لکه ژوند

همدومره سترې لاره

نه یو شین بوټی

نه دونې سیوری

پر لاره پلونه دوړو کې سمساری

یا یوه کرنه دمار

یوازې سیوری مې ملگری دی لا

او که ما بنام سپوږمۍ راونه خيږي

زه به بې سیوري ، بې ملگري چېرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

د اوږو ژرنده

اوږه بهیري

له ناوې نه ، شرهار کوي

او ژرنده څرخي

غنم په زړه چوي

دگرمو اوږو بوی راځي

ژرنده له گرده ډکه

زه هم ستومانه

لکه ژرنده پر خپل ځان را څرخم

سر مې سپېره دی

سر مې سپین دی

لکه سپینې وږی

په دې پوهیږم ، چې گردجن سر مې بیا نه توریږي

ددې ناوې اوبه مې زړه سړوي

خو زما لامده وینستان لا

سپین سپېره دي

لکه وړی

لکه دوریځو یوه سپینه غوټه

او دژوند ژرنده لا راڅرخي

صبر نه پیژني

غنم خلاص شوي

ژرنده گری چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

سیاست

یوماشوم پلار څخه پوښتنه کوي

چې ستوري خوداني دي؟

پلار ورته وايي:

لکه ستا او ستا دخور وینستان

ماشوم په خپل سرباندي لاس تیروي

او دکوچنی خور په وینستانو پسې مخ اړوي

ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي

دپلار د شونډو له موسکا څخه

سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

بھانہ

بیگاہ پہ خوب کی ستا لہ سترگو خخہ وشرمبدم

ستا سترگی لاہم زما لہ مینی ڊکی

خوزه ویدہ یم

او ستا سترگو ته پہ خوب کی گورم

بیگاہ پہ خوب کی ستا د سترگو پیغور و سیزلم:

چی شوک مین وی

پر ارامه بستر نه پریوځي

خنګه یې ووايم ، چې ويې منې؟

زه هر ماښام د دې لپاره

د ګلونو پر بستر ځلم

چې ګوندې ستا سترګې په خوب ووينم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

یوازیتوب

په الوتکه کې دخپل یوازیتوب په اړه فکر کوي

چې ستا تر څنگه ناسته بڼکلی پردی

په خواړه خوب ویده شي

او سربې ورو ورو ستا پر ولي دروند شي

ته به ستومانه یې او خوب به درځي

خو گاونډی راوینسولی نه شي

موسکا پر شونډو ځانته ډاډ ورکوي :

یوازیتوب کله په خوب تېریږي ؟

یوازیتوب کله په خوب هېریږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

مورته سرود

موري روان يمه ، دعا غواړمه
ته نه يې ، چاته سترگې واړومه
موري لاس راكړه ، كه نه غورځمه زه
اوس ، چې پخپلو پښو گرځمه زه
موري لלו غواړم ، زنگون غواړمه
د سرگردانه روح سكون غواړمه
خوب مې ليدنه چې ستا پڼې وركې وي
موري ! له باغه مو منې وركې وي
خو پاستي ايښي او يو خود سټكې
په سيخ مې سوې وې وړې پاڼكې
ته سرگردانه وې ستومانې موري
له تناره سره حيرانې موري

موري رنځوره وي په خوب مي ليدې
زه چيري بوخت وم ته مي نه ياديدې
نيمه شپه راغلم اسويلى مي واوريد
زوى ته مي خير كړې ! ستا ځگيروي مي واوريد
موري شاعر (كاروان) دې ياد راوړي
درمند د عطرو ورنه باد راوړي
موري ستومانه يم ، خسته يم موري
موري ويرېمه ، خپه يم موري
چاراته ويل ، چې نور د مينې نه يې
له زړه لويدي ، ورك له سترگو بڼه يې
موري دا غم به اوس په چا ژاړمه
ته نه يې چاته سترگې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸

كابل

ستا ترکلیزی یوہ اونۍ وروستہ

نن شپہ مې رگ رگ کې یو اور غځېږي
لکه ستا سترگو ته چې نیغ درگورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترگو خښ دی
د نیم تیاره او نیم رڼا خراغ تر چترلاندې
دیو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
دهار مونیې له ستوني ستا د نیم کښو نظر ښکلا اورمه
د گیتار تار مې لکه ستا موسکا
د زړه پر کوڅه لار تیروي

اوپر تبلہ چي گوتې ناڅي ، لکه ته چي خاندې
پر پيالہ شنہ لمبہ راتاو شي لکه ستا د کميس بلہ جلوہ
بهر باران دی ، برسات چيغې وھي
خدايزہ چي دومرہ لرې
داستا د زلفو وږم څنگه راغی ؟
باد او باران
غزل او اور د پيالې
ټول سربدالہ ناڅي
داستا د عطرو نشہ چيرې ده ،
چي و مرم پسي ؟

۱۷- حمل ، هندوستان

نن (د ۱۳۹۲ کال د عقرب پینځمه) د غزني په اندړوکې پروړا چاودنه وشوه او تر شلوپورې
ښځې، ماشومان او ورابانې یې په وینو او خاورو ولړل.

هرڅه دواک لپاره !

له سوری، داریا سره یو سور لاس په نکریزو پروت دی
او

د وړوکي پړاو په دپاولي سیوری ښوري
خپ،

په خاورو پروت، د وینو وچ ډنډوکی
له کلي وراوه راوتلې،

یو دروند آواز ،

یوه تیاره

اونور هېڅ ...

دیوه ښار

نه

د خوښارونو ، په محل کې لا یو خوښاغلي

د سیاست کړنې کارې .

خبريال بېرته لري ...

سم خبر کوم دی ؟

وايه څومره مړه دي ؟

(مرگ) د سگرتو په لوگيو کې په فکر بوخت دی

(واک) څومره خوږ دی ،

په غوږونو يې غږ خوږ لگيږي

ياد

ما شو متوب نه هيريري ،
ستاسو به يادي وي هغه شيبې هم
چې مور به ورو ورو په خواږه اواز کې
دالاهو او سندريزو لלו گانو پر خپل لاهو کړئ
د خوب او وينې په وروستی پوله کې
دمور غږ داسې راته
لکه له غره نه چې سندره وي د باد پراوږو
يا د سپوږمۍ چوپتيا ته پته د غونچې خدا
وواياست ! چاته داشيبه ياديږي ؟
ما شو متوب نه هيريري .

۵ عقرب ۱۳۹۲

نوروز ته سرود

له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده
پسرلی د عشق را خور کړه له زاپه ام البلاده
دهېلمند مسته خپه شه په لرغوني سيستان واوړه
د کابل ارغوان ښکل کړه ، دباگرام هوا کړه ښاده

پرسرلوړي هري واوړه ، چې گذر په اصفهان کړي
بخاراته وږمه يوسه ، چې پرواز پر بدخشان کړي
د سوما په باده مسته ! د (سدي) د جشن ياده
له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده

له (گنجه) تر اباسينه ، له گنگا تر سمرقنده
له قونيې تر فراه روده ، له لاهور تر خجنده
د زلمو دې اتنونه ، د ښايسته پېغلونځاده
له بامي بلخه راپاخه ، دنوروز دسهار باده

نوی کال دی ، نوی ژوند دی داقبال ستوری بلند دی
ددانی نوی پیوند دی ، ددهقان خاطر خرسند دی
ترپنبولاندې سبزه ده ، پاس د عشق نوې هواده
له بامی بلخه راپاڅه ، دنوروز دسهار باده

سمنک دې شنه قدم ته ، هفت مېوه د سپرلي دم ته
قزاقی سمند دې زین کره ، راشه بیا قرغزی چم ته
چې بیا یو کرو سره زړونه ، لویه سوله کره بنیاده
له بامی بلخه راپاڅه دنوروز دسهار باده !

زما د خوبونو غلي ته!

هر خواړسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې يې ورو ورو ومينځې

زما د زړگي تېرې،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتيا خوره شي

او دهندارو حافظه وينه شي

ته هم راوځليږې

زما له ستومانه سترگو خوب يوسي

ګرانی !

که د سپوږمۍ له رڼا ګانو څخه درمند جوړ کړم

اوستا پنبو ته یې دانه دانه درو شیندمه

که د سهار له چینې څاڅکي څاڅکي ستوري ټول کړم

چې ستا د غاړې هار شي

تاته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووايه !

بیرته به مې سترگو ته خوبونه راوړي؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

مننه!

دترافیک کاکا دلاس تودوخه

لکه دپلار په خپروه

چې یې ماشومه واته نه پورې ایسته

له واته نه پورې یې په موسکو شونډو منډې سره

دکتابو کخوره ونخیده

او

د سپین ټیکري پیڅکه یې داسې باد ته وخوئیده

ما وېل

مننه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

خبرونه

سپي

ستومانه د ديوال سيوري ته وغځيده

نن خو چاودنې

اوډيري ډزې وشوې

گني خلک ووژل شول

خو ده

هيچا ته ،

ان لا غیلي نه و

د خدای مخلوق یې خورولی نه و،

سپي دیواله ته ډډه وو هله

په خبرونو کې چا ونه ویل

چې وسله والو څخه زیات

د سپي وجدان ارام دی.

هره ورځ موږ نه داسې ډیر

د خبرو سرتکي هېر پاتې وي.

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

هاغي تللي ته سرود

يوه ورځ وه ، موږه دواړه په سفر باندې روان شو
زه او ته غاړه په غاړه په سفر باندې روان شو

يوه ورځ وه ، ما ژړلې سرمې ستا پرولي کېښود
ستا په سترگو کې چې ورک شوم دا جهان مې واړه پرېښود

يوه ورځ ته شاه ميرمن وې ، زه يوازې ستا پاچا وم
پاچانه وم ستا بندي وم ، بدو سترگو نه پناه وم

يوه ورځ وه ، موږه ستړي له دې دومره ډيرو خلکو
لاس په لاس دوه اوبو وړي له دې دومره ډيرو خلکو

يوه ورځ وه ، عاشقان وو عارفان وو ، زه او ته وو
د زاړه ښار په کوڅو کې سرگردان وو ، زه او ته وو

یوه ورځ وه ، په زیارت کې تررنګینو جنډولاندې
تاستومانه نظر کېښود زما پرسترې ګوګل باندې

یوه ورځ وه ، ستاله سترګو څخه اوښکې راروانې
زه حیران درته ولاړوم ، ستاوې زلفې پریشاني

یوه ورځ وه مادي سترګې په خپل رغوي کړلې وچې
تبرک و ستادعطرو ، مادي اوښکې کړلې پټې

یوه ورځ وه ، ستاداوښکو دوي سکې وې زما په جیب کې
زنگیدم ستا پرپاولیو ، شرنگیدمه ستا پایزېب کې

یوه ورځ وه ، ستا پر ژبه دغوسې سندرې شنې وې
زه دې اورته وم نیولی ، ستا په سترګو کې لمبې وې

یوه ورځ وه ، تانیولی وم په غلادخپلو اوښکو
په تاوان کې وم درپاتې دڅو سپینو تللو اوښکو

یوه ورځ وه ، راسره وې ستا داوښکو وږمې ډیرې
ما انکار کولی نه شو ، چې کړم سپینې سکې هېرې

یوه ورځ وه ، ما راټول کړل خپل خیالونه او فکرونه
د ښکلا په چینه وللي زما رانه غمې شعرونه

یوه ورځ وه ، ما راوړې ترانې وې او سندرې
د عشق روڼ دریاب نه وتې مرغلرې مرغلرې

یوه ورځ وه ، ما راوړې د زړه غږ نه مرجانونه
تصویرونه په لفظو کې گلابونه گلابونه

یوه ورځ وه ، ستا پښو ته مې دا هرڅه نذرانه کړل
ستا داوښکو په تاوان کې مې داټول دانه دانه کړل

یوه ورځ وه ، تاوړلې زما خیالونه پکار نه دي
زه د ژوند شین غمې غواړم زما لفظونه پکار نه دي

یوه ورځ وه، چې داوښکو په تاوان کې دې غوښتلم
بنديوان دخپلو زلفو په زندان کې دې غوښتلم

یوه ورځ وه، زما په لاس کې غزلونه مړاوې شوي
د سندرو نغمې مړې وې، سرودونه رڅیډلي

یوه ورځ وه، زه نور هیڅ وم بې سروده بې سندرې
ستا پر حسن غبار ناست و دبېلتون دې کړې خبرې

یوه ورځ وه، قیامت نه و، لمر ختلی و اسمان کې
زه لامړنه وم، ژوندی وم لاهم ورک وم پخپل ځان کې

یوه ورځ وه، چې ته نه وې ستا په عطرو پسې مړوم
شرمیدم له خپله ځانه، ستا داوښکو په غلا پر مړوم

یوه ورځ وه، ستا غرنه و د زاړه ښار په فضا کې
زه یوازې وم بې سیوري څه و مات زما په اروا کې

یوه ورځ وه ، عاشقان وو عارفان وو خوتنه نه وې
زه او روح مې په کوڅو کې سرگردان وو ، خوتنه نه وې

یوه ورځ وه ، زموږ مینه بس یو خوب غوندې په یاد وه
زما او ستا کیسه چې وړې دیلتون د ژمي باد وه

یوه ورځ وه ، تا په خوب کې راته وېل چې ژوندون څه دی
ما ویل دومره اوس پوهیږم ، چې مرگی تربېلتون ښه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا ، پولند

(هېڅ) نه شته!

يوه موده مې ستا له سترگو څخه لرې ژوندون وازمويه
او ايله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا؟

هره شپه ستا دسترگو بڼکلي اللو ژاړم
هرسهار مرگ ازمويم ، ستا له ترڅې نشته سره
ته دې په خپلې هايوازي، ها تياره خونه کې
همداسې غلې

دلمانځه په ځای کې خوب وړې یې
اوزه پوهیږم چې تراوسه مې په خوب کې وینې
ترهغو (هېڅ) نشته ، مانا یې نه شته
ترهغه پورې چې ما خوب کې وینې
او ترهغو چې
زما هر شعر

ستا په نوم پیلیږي.

۱۳۸۹ دوبي

هېر يادونه

داسې يې چې مروړي ښکلا څه غواړي
زړونو نه دا روې بلا څه غواړي
راشه چې دې سترگو څخه وپوښتم
دومره ډير غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرونه د ښامار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا توندي توپاني خپې
شگونه ، له جوړې دنيا څه غواړي
مادې هيرې کړي دي خوږې سترگې
رامې شي خوبونو ته بيا څه غواړي
ولاړه شه يادونو ته او وپوښته
تيره ، هيره مينه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه دروگرځي
دومره يې درواخله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹ ، ليندۍ ، ۲۲

وات

پر سپين گردې ډبرين مېز باندې قهوه او خواړه

خپې خپې ديو آرام ترنم

او تر هندارې بهر

ديوه لوی بنار ، يوه خوځنده زوږمنه کوڅه

د وات پر خنده يو بوډا د ساړه باد څڼو ته گوري او گيتار غږوي

منی راگله دی سرې او ژيرې پانې اوري پروات

يوه جوړه تروني لاندې يو دبل سترگو کې ډوب دي

کله کله يوله بل څخه مچکې اخلي

يوسړی خپل ساعت ته وگوري ، گامونه پسې لاچتک کړي

او يو ماشوم له خپلې مور سره لگيا دی په خوږه مرکه

يو خراغ سور شي او بل شين شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي

زه او قهوه
چټک سپی او ساعت
هاخوا بوډا او گیتار
هلته زلمی او نجل یې
بل خوا ماشوم او مور کی
هر یو له (بل) سره بوخت
ځینې پر ژوند تیر یږي
پر ځینو ژوند تیر یږي
یو خراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سرکه تېر شي .

مسکو

۲۰۱۲ د اکتوبر اوومه

دا مي غر دا مي شودياره

د کپردي په پېڅول غوته

گلای خادر رپیږي

ناوې لري لاري څاري

په کنډو دوږې ښکاريږي

زرکه کت کت په خندا شوه

سلایي يې که لمده په نری ژبه

گل غوتی ته يې دسترگو لکی وکړې

غوږگي بیا ورته نری کوڅی کړې سمې

لږ په تريو تندي يې وويل:

شال يې ښه نه دی راوړی

ورانوي د کمخو ولونه.
دماشوم خوندي څپ څپ شو
غلی ناوي ته ورکوړ شو
بوډی نیا ورته غوسه شوه
لرې ورک شه ! خونده کیه
څه پسیږې لکه ښځه
څه دادا ته دې نارې کړه
اوس به راشي ورا له کوزه
کورت لانه دي سرویل شوي.
گل غوتی شوه غلې موسکه
ووړزگی یې په درزا شو
تردې لاندې نری خوله شوه ماته
خدايه پزل ! خدايه رحم !
چې دادا را خبر نه شي
چې لاپه لار کې نه وي !

زرکې سترگه ووهله
له کېږدی نه ووتله
گل غوتی د ناوې دود کمیږي اغوندي

د کېږدی په پېڅول غوټه
ګلابي څادر پیږي
د بوډی نارې سورې شوې:
هلی! څاورې مې په سر شوې
ناوې نشته په کېږدی کې
گل غوتی وره مرغی شوه
په اسمان کې یې درګورئ
یا اوبو کې ښاپیری شوه
له څپو سره پناه شوه

هلته برد کنډو شاته
باتور بریت په گوتو تاو کرل
بنکلی ناوې نه یې خوله په مینه غلا کړه
گل غوتی لا رپېدله
له جانانه یې غیږ تاو کړه
آس په پونده دوږې باد کړې
د سیند غاړې ته ورکوز شو
د خم ونو کې پناه شو
باتور غلي غلي وویل
شپه به تیره کړو ځنگله کې
سبا اوږو له تور غره نه.

ورا روانه ده په لاره
زوم په آس باندې خوب وږی

په نکریزو یې سره ډیره
باد ته اوړي لکه سپانده
د آس زین لاندې یې پټه
صدفي بنايسته لکړه

د کبرډۍ په پېڅول غوټه
ګلابي څادر رپیږي
په دادا زلزله ګډه
دولور میږي میراتي
اونښ اینده پروت په یو اړخ دی
تغاره دکوروتو سپینه
د تودو جواړیو شکورته
کا کلی چرګه نښتې
خړه خړه ورته ولاړه

تورو غروکې نری لاره
د آس پوندې پولادي دي
ناوې سره لاسونه ايښي
د زلمي مين په غاړه
گلسرک په کمره ناسته
د سونگوري په بوی مسته
چغ چغاکې داسې وايي:
په للميو باران اوري
دامې غردامې شودياره
دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲ وری ۱۳۸۹

ورک غمی

د شپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یا شنیلې دی

دې وطن کې کوم غمی دی

د کافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یو سړی دی

هره ورځ ورته راځي سل - سل سرونه

څه یې ښځې ، څه سپین ږيري

څه یې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندې .

شل بناماره پری راتا و دی
پاچا ژاپی وایی اوردی
دکوم غت کافرله کوره
رالوتی کوم توپان دی
پرسرونو د بنامارو اړیمی دی
د شپیتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

د وطن خلک چیچلی ، لیونی توری بگوې
نیم یوه بنامار ته تللی
نیم دبل پر ملا سپاره دي
د ملتان دیو وړبلی
اصفهان ته تنبېدلي
د عربو کوډگر راغلل
تور جوگیان له هندوستانه
تاویزونه ، طلسمونه

د وطن خلک بنگساره
خپل بچي په تورو وژني
خپلې بنځې اوسپين ډيري
خپل زلمي داړي په داړو ،
پتي خان زخمي په تورو
هر يو يار يې اکرمی دی
د شپېتو بر پشو ورځ په ورځ کمی دی .
را بيا هم لیونی شوي
د پتي بچی يې وويسته له گيلې
هلی گورئ ! لیونی ته
خپل ماشوم داړي په غاښو
ددیوبند پېریان پرې ناست دي .
(راجا) سپور په دنګ بیهان دی
د سره اور گورزی يې په لاس کې
د (پنجاب) په ننگ راغلی

(کوه نور) کابل نه غواړي
پاچا رپردي ، پاچا ژاړي
لوی بنامار نه د سرونو امان غواړي
لوی بناماریو لوی کوډگر دی
له پاچا نه غمی غواړي
پاچا خپله برخه غواړي
وزیر خپله برخه ژاړي
(کوروش) بیا توره ایستلې
له (ساکانو) کسات اخلي
سریې ډنډ وینو کې خاندې
کندهار پاچا نه غواړي
پاچا ژاړي - پاچا رپردي
د وطن دخلکو لاس کې
راشني شوې لس چرې دي
ماشومان حلالوي چې دا کافر دي

دبناماران له خوشالی نه ورته ناڅي
دشیشکو اتنه نه ، ددیوانو دډولونو څه غربی دی
دشپېتو بریڅو ورځ په ورځ کمی دی .

دیوه کاله زلمي دي
سره وروڼه یا تربرونه
دبنامار دکوډو زور دی
یو له بل ریبي سرونه
وايي دا وژنم کافر دی
بل وای : دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
دبنامار هغه په کار دی
چا ویل د شالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا د پاچا لورده ،
نه ! د ټولو زلمو خورده ،

چیرته لری بند یوانه ،
دنبامار داری ترې تاوې
شالیلا غاړه ایستلی :
که دوې دي دوې دي ،
کلای بست دروازی دوې دي
په یوه پتې خان وځي
په دابله یې دمور سوې نارې دي
دوطن خلک بنگساره
یوله بل پرې کوي غاړه
تور دی ، سوردی که شنیلی دی
زما په غاړه پروت دغم داوړ غمی دی
دشپېتو بریڅو ورځ په ورځ کمی دی .

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

یادونه: پرهمدي زمکه دگران نذیر احمد نذیر شعر تردې پخوا لیکل شوی دی.

افغانستان

غنم لوغوندي بڼايسته يې دهيرمند رڼه خپه يې
اي زمور افغانستانه! د مورکي دخولې کيسه يې

داوزبک ماشوم موسکايې، دتورکمن قرصه رخچينه
دپاميرزيره هوا يې، دآمو خوږه نغمه يې
له پارون نه را الوتې دناتونو مست شرنگي يې
دمه يې دگل پرپانه ليکل شوې زمزمه يې
دبابال هسکي څوکي درته گورم راته ښکاري
غلغله يې، هسک صلصال يې يا خودنگه شمامه يې
له قومونو او بدل شوي دبابا رنگين گيليم يې
دابی تېري منگي ته دغره غېږه کې چينه يې

د نیلاب په شور دې مینځم، بلوڅي مول کې دې نغارم
ته د دې ملت د عزم یوه لویه کتیه یې
ته اتنی یې ته قرصک یې، یکه زار د شپون نار یې
د ملت د عشق یادگار ه! په سندرو کې تپه یې

ته ودان یې، ته ازاد یې، ته پرون یې ته سبا یې
ای زموږ افغانستانه! ته ویاړلې زمانه یې

يوه مړاوي ژمنه

منم چې مرم درپسې

خو

بيا دې نه شم ليدای

بيا دې له تورو سترگو سپينې اوښکې نه پاکوم

بيا په بند ستوني

په نښتې ژبه

ستا د کتو په وړاندې نوم د مينې نه اخلمه

منم چې مرم درپسې

خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

ستاد ژغورنې په نوم
د ډیرو خولو د بندولو په پار
خان سره دا منلې
چې په لیدو پسې دې و مرم
خو لېدای دې نه شم.

۱۳۸۸ د خیلې ۱۵مه

لڙليڪ

سرليڪ

مخ

١	 ژوند بنڪلي دي!
٦	 استازي
٩	 پايڙب
١٤	 ڇريڪه
١٥	 د تيارڀ او نور گرداو
١٨	 اور، شپه او مساپر
٢٠	 باد
٢٣	 بد
٢٥	 برزخ
٢٦	 رنگ
٢٧	 برزخ
٢٨	 بپتنيڪه
٣٨	 ورڪي سترگي
٣٨	 اوله سترگو ورڪ سڀي
٤٣	 تاريخ ملندڀ وهي
٤٥	 تشه
٤٦	 ته اوهره شپه
٤٧	 ڪناه اوويار
٤٨	 هغه بنڪلي تللي ورڇي
٥٢	 خندا
٥٣	 زه خوشال

۵۸	دا به خه وي ؟
۶۱	د خپلې کليزې له ويړې
۶۳	تاته !
۶۳	يوه بله عاشقانه
۶۶	بیرغ او ډيوه
۷۰	د شاعر آزار وهلې ته !
۷۲	دغه بې غمه خلک ...
۷۵	املا
۷۷	د ولسمشر لومړی فرمان
۷۸	گوتمی
۸۰	ډايناسوران خه شول ؟
۸۳	ډبرې
۸۷	زما جېلواني !
۸۹	زمزمه
۹۱	ژوند
۹۶	ساړه
۹۷	ستاد کړکې په شپبوکې
۱۰۲	ستاله يادونو سره
۱۰۶	باران باران غزل
۱۰۷	سرچپه
۱۱۱	سنگسار
۱۱۲	د پېړۍ شرم !
۱۱۵	سيگار

۱۱۸	هره شپه
۱۱۹	لمبه ، لمبه نڅا
۱۲۱	شمعه او شیشه
۱۲۳	شپه
۱۲۴	شینشوپی
۱۲۵	غږدې
۱۲۸	د باران په تمه
۱۲۹	غزلګی
۱۳۰	تودوخه
۱۳۳	فلسفه
۱۳۴	قیامت
۱۳۷	شپه او گلغوتی
۱۴۱	گلغوتی ته اووم سرود
۱۴۹	گلغوتی
۱۵۲	ګلبیتونه
۱۵۳	پوهه لاندېمګړې ده !
۱۵۵	کمپاین
۱۵۶	باران ، کورمه ، کوچی
۱۶۲	هېواد مې
۱۶۳	له تانه بېرته تاته !
۱۶۷	مرکه
۱۷۰	مزل
۱۷۱	د اوږژرنده

۱۷۳		سیاست
۱۷۴		بهانه
۱۷۶		یوازېتوب
۱۷۷		مورته سرود
۱۷۹		ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته
۱۸۱		هرڅه دواک لپاره!
۱۸۳		یاد
۱۸۴		نوروز ته سرود
۱۸۶		زما د خوبونو غلې ته!
۱۸۸		مننه!
۱۸۹		خبرونه
۱۹۱		هاغې تللې ته سرود
۱۹۶		(هېڅ) نه شته!
۱۹۸		هېر یادونه
۱۹۹		واټ
۲۰۱		دا مې غردا مې شویاړه
۲۰۷		ورک غمی
۲۱۳		افغانستان
۲۱۵		یوه مړاوي ژمنه

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنگپال
شخصیت ښاغلي (ډاکتر محمد یعقوب پتیالي) څخه د زړه
له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي
تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې
ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په
خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د
کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله
مننه کوو چې ددې اثر د پنځولو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مینه

د افغانستان ملي تحریک



دسرو گــلو نڅا وه په څپو کې گلغوتی
غوټی غوتی غوتی وه په اوبو کې گلغوتی

سهار یې پرانیستله چې تنی دگریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې گلغوتی
په سره کمیږي کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې گلغوتی
جلوه وه دجنت زموږ پر زمکه گرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې گلغوتی
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په وږمو کې گلغوتی

هغه دې په یادېږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنگونو په پردو کې گلغوتی



Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library